

Dvisavaitinis iliustruotas Jaunimo laikraštis. L. Vyčių organizacijos organas,
TOMAS IV. LAPKRIČIO (NOVEMBER) 15 D., 1917 M. No. 18 (39)

Entered as Second Class Matter Oct. 23, 1915 at the P. O. at Chicago, Ill.
 Under Act of March 3, 1879.

Jaunimas ir Mokslas.

KAD lietuviai apšvietoje ir moksle atsilikę nuo kitų kulturingų tautų, tai priežasčių nereikia klausinėti. Jas žino kiekvienas lietuvis.

Ilgus metus lenkų ponai lietuvių įvilkę sermėgon, palenkę po sunkios ir žiaurios baudžiatvės jungu, nei dvasiai, nei kunui nieko prakilnesnio nesuteikdavo. Lietuvis džiaugdavo, jei gaudavo bent kaulus ištiesti ir kuno odą užgydyti nuo sunkaus darbo, pono ir jo tarnų pliekimo.

Išsiluosavus iš po baudžiatvės jungo, prisijėjo lietuviui nešti kitokią dvasios ir kuno vergiją. Paėmė mus globon rusų valdžia, kuri nežmoniškomis ir negirdėtomis pasaulyje priemonėmis buvo pasirūžęs nubraukti mūsų tautą nuo žemės veido. 40 metų draudė mums spauzdintą žodį, lietuvių sielą ir kuną daboti pavedė nekulturingam žandarui.

Bet ar ne stebuklas! Lietuviai už lenkus ir rusus—savo spaudėjus—apšvietoje kur-kas augščiau stovi. Kai lietuviams draudė spauzdintą žodį ir viešą mokyklą, jie turėjo slaptą mokyklą ir slaptus kelius ingijimui spauzdinto žodžio. Sunkių mūsų tautos metu "lietuvių mokyklą" vedė lietuvė motina, kuri supdama ratelį, pasiklupdžius prie kelių savo kudiki-

-auklėtini, mokindavo iš elementoriaus lietuviško skaitymo. Ir štai toji mūsų menkai apšviesta, bejėgė motina, daugiau padarė mūsų tautai kultūros žvilgsniu, kaip lenkų ponija, besididžiuojanti savo kulturingumu, kaip rusų valdžia, turėdama priemones ir visas išgales.

Dabar jau kiti laikai. Dabar priespaudos nei gynimo neįaučiame. Lietuvoje, kaip tik ingijome daugiau laisvės ir galėjimo steigti mokyklas, visu uolumu pradėjome tuomi naudotis. Sparčiai žengėme prie to, kad visa perdėm jaunoji mūsų karta būtų daugiau ar mažiau pramokinta, mažiausia—ingytų bent pradinį mokslą. Mokyklos Lietuvoje dygo viena prie kitos. Apšvieta, ypač jaunai kartai pradėjo plačia srove tekėti. Baisioji karė, ištikusi mūsų Tėvynę, suardė pasekmingą mūsų kilimą ir pažangą. Dabar vėl dairomės, nuo ko reiks darbas pradėti, kaip susigręsti pamatus ir atsistatyti gyvenimą.

Ir kareiviai siaučiant, gauname žinių, kad kaip pačioje tėvynėje, taip ir Rusijoje išbėgę lietuviai mokslo atžvilgiu pasekmingai darbuojasi. Lietuvoje vokiečių valdžia vykdo visuotinę mokymą, su išguldinėjimu pamokų lietuvių kalboje. Jei tik nestigs mokytojų, mūsų jaunoji karta

bus giliai tautiška ir apšviesta. Ir štai, kada grįšime po karės Lietuvon, ten susidursime su jaunimu jau kitos dvasios. Ten vargiai beliks tos vergiškos dvasios, kurios apščiai inputė mūsų tauton lenkai ir rusai.

Dabar sugrįžkime namo. Kalbėkime ir dairykimės, ką matome ir turime pas save. Amerikiečiai lietuviai, bent ligšiol, statydavosi daugiau žiną, daugiau patyrę už savo tautiečius Lietuvoje. Ligšiol amerikietis lietuvis įstengdavo ir pažvilgėti ir didesniu pragudrėjimu pasirodyti tarp anų tautiečių. Bet pasitaikydavo ir visaip. Dažnai bežvilgėdamas ir bemandragalviaudamas amerikietis savo paikumu inkrisdavo išmintingesnių tautiečių aštrion paniekon. Turime net sulyg to susidėjusį ir plačiai žinomą anekdotą. Mat, buvę taip. Vienas lietuvis, pabuvojęs kiek laiko svetimuose kraštuose, sugrįžo ir valiai girtis, didžiuliesiems, pasakoti butus ir nebutus, regėtus ir neregėtus daiktus. Jis pasakojo savo pažįstamiems apie svetimų kraštų, jų miestų nuostabumą. Vienas besiklausęs gudrus žmogelis ėmė ir užsiminė mandragalviui, kad jis, matyt, gerai žinąs geografiją. Čia mandragalvis atsakė, kad geografijoje jis nebuves, tik pro šalį pravažiavęs... Tai ir parodė visą savo "mandrybę."

Tokių mandragalvių mūsų tautiečių čia Amerikoje devynios-galybės. Dauguma visą gudrumą semia atšliję į barą saliune, miklumą išdirba ir ten-pat—saliuno asloje. O tegul sugrįžtų Tėvynėn, beveik žinome, kad pamandragalviauti mėgintų.

Kadangi dauguma jaunimo rengiasi grįžti Tėvynėn; kadangi dauguma jai žada gerus norus ir pastangas pervežti; kadangi Tėvynei reikalingi sveiki, sugabūs ir naudingi darbininkai, o ne "grabai" žmonės, tai turėtume grįžti ne skurdžiais dvasioje ir kunu, bet šarvuoti mokslu ir apšvieta. Pajuoktų mus mūsų broliai, netiktume jokioms mūsų Tėvynės pareigoms.

Vyčiai žino, kas reikia daryti. Jie rupinasi apsišviesti. Atėjus rudens ir žiemos ilgiems vakarams, jie steigia įvairiose kolonijose vakarines mokyklas (kursus), mokymui lietuvių ir anglų kalbų. Į tas mokyklas, į jų tinkamą sutvarkymą, privalome atkreipti didelę domą. Privalome kviesti, raginti lietuvius jas lankyti.

Čia rupi nurodyti šaltinius, arba mokslo rankvedžius, tinkamus lietuvių vakarinėms mokykloms. Anglų kalbos rankvedžių lengva pasirinkti, jų tiek-ir-tiek. Apie juos nekalbėsime. Minėsiu tik lietuvių kalbai rankvedžius, nes jų pas mus maža ir esamieji ne visi tinkami. Tai kalbos taisyklingumu netikę, tai kitokias ydas turi.

Pradiniam skaitymo ir rašymo mokslui tinka J. Damijonaičio A. B. C. Pradžiamokslis, dalis I. Toliau mokinanties skaitymo ir rašymo ir-gi to paties autoriaus Skaitymo Pradžiamokslis, dalis II, arba P. Bendoriaus Vaikų Žvaigždutė, dalis I ir II. Daugiau pramokusiems labai paranki ir tinkama tik-ką naujai atspaudinta K. A. S. Ketvirtoji Skaitymų Knyga, teikiama 7-jam ir 8-jam pradinių mokyklų skyriams. Tai rinkinys gražiausių mūsų jaunos literatūros perlų, naudingų pasiskaitymų, istoriškų ir geografiškų raštų. Tam pačiam augštesniam skyriui yra tinkama M. Vasiliausko ir J. Matulevičiaus "Mūsų Dirva." Dar augštesniam skyriui, sulyg šito skirstymo 4-am, tinka J. Gabrio Skaitymų Knyga, su biografijomis, literatiškais darbais įžymiausių lietuvių rašytojų ir poetų.

Taisyklingos (gramatiškos) kalbos mokslui tinkamiausias rankvedis mokytojo J. Damijonaičio Trumpa lietuvių kalbos gramatika—antroji laida. Tolesniam lavinimuisi lietuvių taisyklingos kalbos yra tinkama Rygiškių Jono Lietuvių kalbos sintaksė.

Lietuvių Istorijos mokymuisi yra 4-rių autorių tinkami rankvedžiai: Paponio, Maironio (su trumpa apžvalga lietuvių raševos), Prano ir kun. A. Aleksos.

Geografijos mokslui lietuvių kalboje yra tinkamiausias J. Gabrio sutvarkytas ir konkurso keliu išleistas vadovėlis.

Kitoms mokslo šakoms amerikiečiai lietuvių kalboje tinkamų rankvedžių neturi, bet, berods, ligšiol jų neprisiėjo reikalauti. Kit-kas išguldoma vietine anglų kalba.

Ant galo, norisi dar kartą priminti, linkėti, kad šią žiemą jaunimas apšvietoje ir moksle padarytų žymią pažangą. Prie to mus skatina mūsų pačių asmeniškasis ir mūsų Tėvynės Lietuvos labas! M. Z.

APŽVALGA

KALĖDINIO "VYČIO" REIKALE.

Kalėdų šventėms "Vyti" išleisime padidintą, padailintą. Aišku, kad jo tobulumas prigulės nuo paramos visos organizacijos.

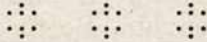
Bendradarbių (rašytojų) prašome Kalėdinin numerin patiekti daugiau raštelių, ypač pritaikintų minėtai šventei.

Kuopų, kurios gali, prašome prisiųsti savo paveikslus, pajvairinimui dailiosios pusės Kalėdų numerio.

Platintojai ir agentai pasirupinkite švenčių numerio daugiau išplatinti ir išparduoti.

Beje, Kalėdinio num. nesiūsime kuopoms, neapsimokėjusioms organizacijai mokesčių. Taip jau daroma nuo seniau. Todėl bukite sau ir mums geri, pasinaudokite visomis organizacijos teisėmis ir išpildykite visus jos reikalavimus.

"VYČIO" REDAKCIJA IR ADMINISTRACIJA.

LIETUVA GYVA.

"Darbininkas," numeryje 127, išspauzdino kun. Dr. V. Bartuškos, amerikiečių lietuvių katalikų atstovo Europos Lietuvių Augščiausioje Tautos Taryboje, laišką, rašytą spalį 2 d., 1917 m. Laiškas mums praneša tokias žinias:

"Rugsėjo 18 ir 20 dd. lietuviai laikė didelę konferenciją Vilniuje. Delegatų buvo 213. Buvo jų iš visų Lietuvos dalių. Jie nutarė paimti civilę šalies valdžią į savo rankas. Seimas išrinko 20 ypatų į Tautinę Tarybą. Štai jų vardai.

- 1) Dr. Jonas Basanias,
- 2) Mykolas Biržiška,
- 3) Kazys Bizauskas,
- 4) Saliamonas Banaitis,
- 5) Pranas Dovydaitis,
- 6) Steponas Kairys,
- 7) Petras Klimas,
- 8) Donatas Malinauskas,
- 9) Kun. Vladislovas Myronas,

- 10) Stanislovas Narutavičia,
- 11) Kun. Alfonsas Petrusis,
- 12) Dr. Jurgis Šaulys,
- 13) Kanauninkas Kazys Šaulys,
- 14) Jokubas Šernas,
- 15) Antanas Smetona,
- 16) Jonas Smilgevičia,
- 17) Kun. Justinas Staugaitis,
- 18) Aleksandra Stulginskas,
- 19) Jonas Vailokaitis,
- 20) Jonas Vileišis.

Matote, jog visos partijos reprezentuojamos Tautinė Taryboje. Mums labai linksma matyti tokį sutarimą Taryboje.

Nuo rugsėjo 1 d. pradėjo eiti laikraštis "LIETUVOS AIDAS" iš Vilniaus. Redaguoja Antanas Smetona.

Su pagarba,
DR. V. BARTUŠKA."

"Darbininkas" po laiško dar pridėjo tokį priedą:

"Be to dar gavome žinių, jog 44 Lietuvos lenkai, tame skaičiuje ir Vilniaus vyskupijos administratorius Michalkevičius, siuntė vokiečių valdžiai prašymą-memoriją, kad Lietuva būtų prijungta prie Lenkijos. Tai išdavikai. Sužinojome taip-pat, kad lenkai ir vokiečiai nori į Vilniaus vyskupus įstatyti arba baroną Roppą arba lenkų pralotą Skirmuntą. Lietuviams griežtai užprotestavus ir lenkai ir vokiečiai remia kun. Michalkevičių. Bet mažne visi lietuviai kunigai pasirašę ir išsiuntė šv. Tėvui prašymą, kad prašalintų nuo Vilniaus sosto kun. Michalkevičių ir kad paskirtų lietuvių į Vilniaus arcivyskupus. Viršiausioji Tautos Taryba remianti kandidatūrą kun. kan. Konst. Olšausko."

Iš augščiau padėto laiško mes sužinojome, kad Lietuva dar gyva, kad mūsų broliai ne visi sustingo tarp vargo ir nelaimių. Kas geriausia ir indomiausia, kad

pačioje tėvynės širdyje mūsų broliai, atidėję partijų kovą ir jų labą, visi, visos partijos rupinasi savo tautos reikalais, jos likimu. Tokia vienybė reikalinga visai mūsų tautai, nes esame neskaitlingi, esame blaškomi ir skalaujami be pasigailėjimo bangomis didžiulių tautų į kietus gyvenimo krantus.

Tos žinios, liudijančios apie Lietuvos gyvybę, turėtų inlieti į mūsų gyslas ir mintis daugiau pajėgų ir energijos dar uoliau dirbti, tampriau spausties į kruvą ir su didesniu pasitikėjimu žiurėti į ateitį.

⋮ ⋮ ⋮

\$20,290.79 LIETUVON!

Tautos Fondo sekretorius K. Pakštas, skelbia:

“Visiems žinoma, kad gegužės 20 d., 1917, buvo Jo Šventenybės Popiežiaus Benedikto XV paskirta mezliava viso katalikų pasaulio bažnyčiose dėl karės nukentėjusiems lietuviams.

Jo Ekscelencijos Žemaičių Vyskupo Karevičiaus laiškas Amer. vyskupams pervėlai atėjo. Todėl daugelyje vyskupijų ir rinkliavos nebuvo, o kaip kuriose vyskupijose rinkliava įvyko vėliau, o kitose dar tik žada įvykti.

Kiek ir kur aukų bažnyčiose surinkta—tikrai nežinome, nes ne visų parapijų ir vyskupijų aukosėjo per Tautos Fondą.

Lygšiol Tautos Fondan suplaukė tik **\$20,290.79 ir visos jau pasiūstos Lietuvon** per Apašt. Delegato tarpininkystę.

Reikia paminėti, kad apie trečdalį šių aukų sudėjo lietuviai. Visos Šv. Tėvo dienos aukos bus suvartotos vien nukentėjusiems dėl karės gelbėti.”

Graži ir reikalinga auka nukentėjusiai Lietuvai! Surasta ir keliai jos išsiuntimui. Bet kodėl tų kelių nežino mūsų liberalai, suvalę Lietuvių Dienos aukas? Kaip reiks prabilti į visuomenę, kada vėl bus proga, kada vėl reiks kviesti į talką žymesnį tautai darbą dirbti. Ar bus drąsu vėl tą visuomenę raginti, kurios geri norai, pastangos keletos apakusių liberalų yra sauvaliai niekinamos, niekais paverčiamos!

ŠALIN BESĄŽININGUMAS.

Taip vad. socialistų laikraščiai kelia gvolta, susilaukę už netaktą skaudžių pasekmių. Kam nėra žinoma, kad pas mūsų neva socialistus yra inprotis ir palinkimas prieštarauti, smerkti visa, kas dažnai negalima ir pavojinga.

Suv. Valstijoms įstojus karėn, visa visuomenė jungia morales ir medžiagiškas pajėgas nugalėjimui vokiečių autokratijos, jų grumojančio kumščio. Mūsų t. v. socialistai ir čia mėgina rodyti drąsą, smerkia tas pastangas ir varo prieškarinę agitaciją. Tas nesusivaldymas kairur ir atneša blogas pasekmes.

Štai “Kova” rašo, kad už dalinimą prieškarinių lapelių Scrantone liko suimtas policijos ir nuteistas 3 metams kalėjiman tulas Sandargas. Sandargą policijai nurodė ir paskundė lietuviai. “Kova” visą kaltę meta Vyčiams ir abelnai katalikams.

Į socialistus mes pripratę žiurėti kaip į nenuoramas, į juos rimtos domos nustojome kreipti. Bet šitoks pasielgimas iš pusės nesocialistų vertas didžiausio pasmerkimo. Dabar labai lengva kištelėti liežuvį ir padaryti bile kam nesmagumų ir sunkenybių. Be to, čia skundžia lietuvis lietuvi. Tą gali daryti tik be sąžinės žmogus, varantis ypatingą kerštą, o ne darantis kokį ten pasitarnavimą šaliai, kadangi tuomi tik uždeda kankinio vainiką ant galvos bespėkiams žmonėms, kurie tiesioginiu budu savo idėjoms tarnaudami jo išgyti neturi progos.

Skundimas abelnai yra negražus dalykas ir vertas pasibiaurėjimo. Geriau reiktų patarti, perspėti, matant netaktą.

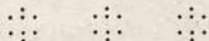
⋮ ⋮ ⋮

NEKULTURIŠKA PRIEMONĖ KOVOJIMO.

Mums iš Clevelando prisiuntė mažytę tuščios popieros knygelę su išrašytu neprielankiais Vyčiams žodžiais, išjuokimu jų idealų, viršeliu. Tas viršelis taip išrašytas (padėta kryžius, o šalip rašoma): “Viskas Vyčiams, Vyčiai Lietuvai, Lietuva Rymui! (“Vyčių obalsis!”). Jei nori žinoti? Ką gero “Vyčiai” padarė Lietuvai ir lietuviams, tai rasi šioj knygutėj.” Toliau jaučio galvos špyga, o to-

liau: "Kaina 2 $\frac{5}{8}$ cento. Išleido Lietuvių Špitolninkų Sąjunga, po globa kun. Fabijono."

Tas šlamštelis, žinoma, Vyčiams ir jų idėjoms nepakenks, bet jis yra daug reiškinčių ženklas. Jis liudija, kad Vyčių priešai, negalėdami rungčiuoti su Vyčiais kulturiniame darbe, slepiasi už sąsparos ir ten iš pasalų kandžioja ir spiaudosi.

Gerbiamoji "Vyčio" redakcija:---

Meldžiu paaiškinti, ar mūsų "kompozitorius" (? "Vyčio" Red.) neklysta ir Vyčių neklaidina, tvirtindamas, kad jau negalima Lietuvos Vyčių Himną dainuoti? Anot jo, Liet. Vyčių V-sis Seimas išbraukė: "O plieno kardas." Ir ar nebūtų geriau, kad Liet. Vyčių 2 kp. pasieltų sulyg V-tojo Seimo nutarimo: Vyčių choro vedėjus, kurie priešingi Vyčių veikimui, išbrauktų iš organizacijos. Toks choro vedėjas gali būti pasamdytas, kaip bernas (tarnas), o ne kaip narys. Ir ar gali "Ateities" agentai būti Lietuvos Vyčių organizacijos nariais ir choro vedėjai.

Meldžiu paaiškinti organe "Vytyje."
Lewistonietis.

Red Atsakymas. Jei kas sako, kad Vyčių Himno jau negalima dainuoti, klysta ir negražiai klaidina kitus. Himne yra sutilpę svarbiausia Vyčių tikslų išraiška.

Vyčių V-me Seime buvo kaž-keno išsitarata, kad Vyčių Himne netinka žodžiai "O plieno kardas," bet paaiškinus tų žodžių prasmę, viskas aptilo. Buvo pasakyta, kad plieno kardas yra istorinis lietuvių ženklas, kuriuo jie gynė savo laisvę ir teises ir užtad link jo visuomet turi būti šventa pagarba.

Organizacijai, draugijai ar kuopai naudos neduoda tokie nariai ar asmenys, kurie antkart ant dviejų kedžių nori sėdėti. Tada jie kliba, puldinėja iškreipdami iš pėdų kitus. Tai nieko dar, jei buna ten neapsimetę ir neturėdami kokių nors negeistinių siekių, bet jei pastebima, kad tokie asmenys nepageidaujamos siekius turi, reikia kuogreičiausia, organizacijos

ar draugijos sveikatos delei, tokius galimus išvalyti. Jei kai-kurios Vyčių kuopos duodasi išnaudoti neaiškių nuomonių ir užgaidų žmonėms, žemina save, nes tuomi liudija lyg pas Vyčius nėra tinkamų asmenų užimti pareigas.

Škotijos Lietuvio Balsas.

L. Vyčių ex-pirmininkui, J. E. Karosui, iš Anglijos A. A. Kažemėkaitis taip rašo:

"Laišką nuo Tamstos apturėjome. Su džiaugsmu visi skaitydami gėrėjomės. Nors ir dabartinėje suirutėje, vis-gi galima šį-tą iš kur susilaukti ir atgaivinti jausmus.

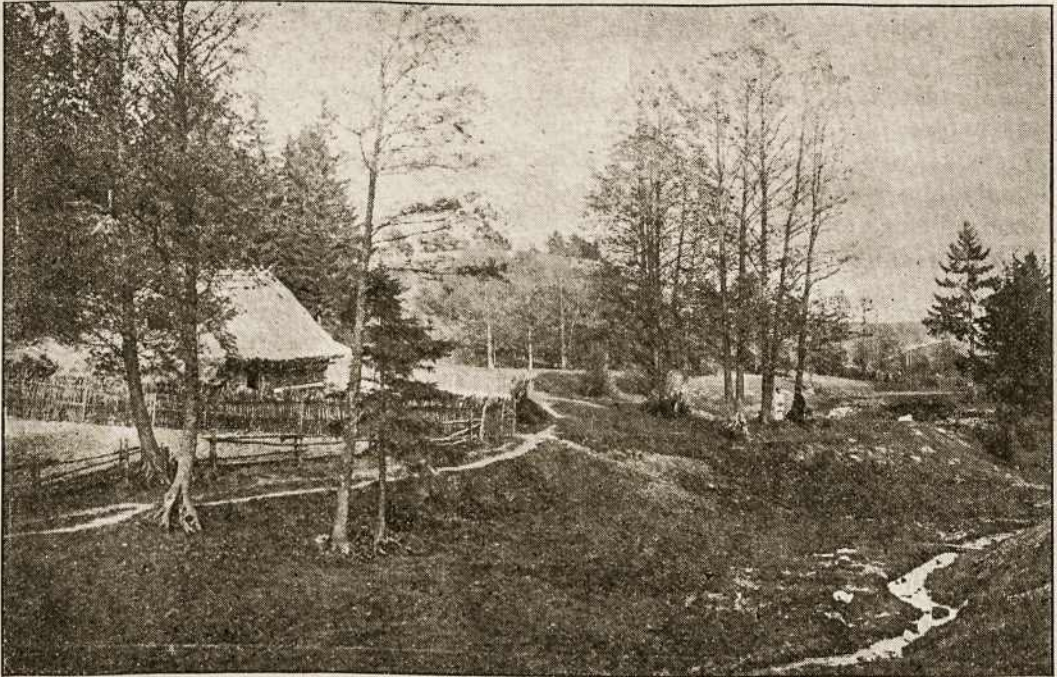
Mums, Skotijos lietuviams, butinai reikalinga turėti artimesnius ryšius su broliais amerikiečiais, o ypatingai dabartinėj valandoj, valandoj tokioj, kokios gal nekuomet nesulauksime. Sveikinu Tamstą ir per Tamstos asmenį visus brolius amerikiečius. Sudiev! Gal kada pasimatysime po laisvos Lietuvos padange; tikėkime, kad ateis tie laikai, kuomet mūsų numylėtos Tėvynės gamtos prieglobstyje galėsime dalintis pergyventais nuotikiais ir džiaugties.

Pagal šlamantį miškelį,
Pagal tekantį upelį!"

A. A. Kažemėkaitis.

Red prierasas: Jau kelis kartus buvo minėta, kad Skotijoje, Bellshill'ės mieste, gyvuoja Lietuvos Vyčių kuopa. Anglijos jaunimas visa siela ir kunu linksta prie Amerikos susiorganizavusio jaunimo—Lietuvos Vyčių ir norėtų jų pavyzdžiu darbuoties. Bet aplinkybės dabar tokios, kad ne tik susinešimas sunkus, bet Anglijos lietuviams jau ir kvėpavimas darosi sunkus. Anglijos jaunimas gali vien mums linkėti kloties ir džiaugties mūsų veikimu.

“Kur bakužė samanota”...

J. Baltis.

∴ “PATYRIMAS.” ∴

Šito veikalo apžvalgą patariame kiekvienam pasiskaityti, ypač jaunimui, kuris kasdieniniame gyvenime yra lydimas ir sekamas gerų ir blogų intekmų, kurioms veikale ir šioje apžvalgoje duota tinkami vardai ir charakteristika (apibūdinimas). “VYČIO” RED.

“Patyrimas” (Experience) yra tai sceniškas veikalas (alegorija), dabar statomas Amerikos scenoje. Tai yra vienas puikiausių veikalų perstatančių jaunimo gyvenimą. Patartina kiekvienam bent kartą pamatyti. Autoriu to veikalo yra George V. Hobart.

Sapnų pradžios šalyje.

Gražiame gyvenimo pavasario rytmeityje atsirandame dailiame sode. Vienoje pusėje stovi senoviška grintelė apsupta įvairiais žolynais. Visas sodas atrodo

kaip žilas-baltgalvis senelis, nes obelės tik-ką išskleidė baltuosius žiedus.

Už sodo matosi išsivingiavusi upė, bėganti amžių nesulaikoma; savo augštais ir dailiais atkrančiais primena Dubisą, tą numylėtinę Lietuvos dainių, lakštingalų ir Lietuvos mergaičių.

Antroje upės pusėje, ant kalnelio, stovi ramybės apsupta nedidelė medinė bažnytėlė, aptvertu šventoriumi, padabintu keliais nusvirusiais kryžiais, pažymintiais vietas, kur ilsisi liekanos žmonių nužengusių į amžinastį.

Visas sodas pripildytas linksmu paukščių čiulbėjimu. Darbščios bitės skrajoja po kvepiančius žiedus, tarsi lenktiniuodamos su plaštakėmis, kurios taip-pat skraido nuo vieno žiedo prie kito, tarsi, gėrdamosi jų grože, norėtų jas visas meiliai nubučiuoti.

Tarp tų gamtos gražybių pasirodo Meilė ir Viltis. maloniai snekučiuodamos ir gėrėdamosi rytmečio gražybe. Nepaisant visų žavėjančių ir širdį viliojančių aplinkybių, Meilė išrodė nuliudus, nors ir stengėsi tą nuliudimą paslėpti savo širdies gilumoje, tačiau atrodė lyg saulė, kurios dalį spindulių dengia tamsūs debesiai.

Prisižiurėję arčiaus, nusistebėsime iš Meilės nuliudimo, nes tai yra rytmetis, kuriame Jaunikaitis turėjo atsisveikinti su Meile.

Jaunikaitis rengiasi iškelti į platų viliugingą pasaulį; Meilė turės persiskirti su tuo, kuris yra artimiausias jos širdžiai, turės išleisti jį į nežinomą erdvę, kur gyvenimo bangos gali jį praryti. Taip skirtinga beširdžio Likimo ir tas turės įvykti, o Meilei teliks vien tiktai Viltis.

Besikalbant Meilei su Viltimi, atėjo ir Jaunikaitis. Atėjo jisai atsisveikinti. Meilės širdis suvirpėjo; besidalinant nuoširdžiais žodžiais, išreiškiančiais giliausius jausmus, pasigirdo lėtas, bet graudus muzikos tonas, atskridęs iš atstui esančios bažnyčios. Jaunikaičiui išrodė, kad tai buvo jam teikiami bažnyčios atsisveikinimo žodžiai, bet Meilė jam sako, kad tai yra jo brangios mirusios močiutės linkėjimai gero pasisekimo jo kelionėje; močiutės, kuri jį išauklėjo prieglobstyje anos bažnytėlės, prie kurios kojų jinai pati atsigulė amžinam atsiliui.

Mylinčių širdžių atsisveikinimas yra sunkus. Laikas tarsi tyčia bėga nesulaukomas. Pasirodo Ambicija ir ragina Jaunikaitį, kad negaišiotų, sakydama, kad vėliaus turės užtektinai laiko dėl Meilės.

Meilė nenori paleisti Jaunikaičio, maldauja, kad jisai nesektų Ambicijos, nes tai yra šaltas, žiaurus, beširdis ir saumilingas sutvėrimas. Jaunikaitis aiškina, kad Ambicija jo geriausias draugas, ves jį į platų pasaulį ir darys jam tokius dalykus, kurie vien Ambicijai tegalimi. Meilė norėtų eiti kartu su Jaunikaičiu, bet Ambicija sulaiko, nes tai būtų trukdymu Jaunikaičio žengimui kėbliais ir pavojingais kriausiais.

Jaunikaitis dar kartą prispaudžia Meilę prie gyvai plakančios širdies ir atidavęs ją Vilties prieglobstin, pakėlęs galvą į viršų, giliai atsikvepia, paneria akis į tolumą ir nueina paskur Ambicijos.

Svyravimo gatvėje.

Išėjus į platų pasaulį, Ambicija ragina Jaunikaitį žengti greičiau, bet šis norėtų pasižvalgyti, prisižiurėti, nes ne viskas jam suprantama. Keistai ir žiauriai jam atrodė tasai pasaulis, apima jį baimė ir jau norėtų grįžti švelnion Meilės prieglobstin. Norėtų grįžti ten, kur nėra savymeilės širdyse tų, kurie jam teikia palaimą. Bet Ambicija ragina žengti pirmyn, girdi "Pasaulis prieš tave, tapk jo paveldėtoju."

Čia Jaunikaitis pasipažįsta su Patyrimu; besikalbant su juo ir Ambicijai beraginant žengti pirmyn, pasirodo Linksmybė—jauna, daili moteriškė. Patyrimas supažindina ją su Jaunikaičiu. Linksmybės grožė ir jos liežuvio smailumas užima Jaunikaitį, taip kad jisai negirdi Progog šauksmo. Patyrimas atkreipia jo dėmesį, bet jisai liepia Progai palaukti, kol Linksmybė užbaigs savo pasakojimą. Tuom tarpu Proga nebelaikia—Proga nei vieno nelaukia—su nuliudimu nueina šalin. Taip, Proga beldžia į duris tik vieną kartą...

Ambicija ruščiai šaukia Jaunikaitį žengti prie laimės ir garbės. Linksmybė vilioja jį į Linksmumų Taką. Jaunikaitis nebežino, kurio paklaudyti, kurį kelią pasirinkti: Ambicijos kelias siauras ir aštrus; Linksmybės takas platus, pridengtas papuošalais ir dailiai atrodo. Patyrimas liepia jam tuoj siekti ir pagriebti aklam Likimui už rankos, o tuomet eiti tuo keliu, į kurį Likimas jį pastumės.

Smagumų take.

Laikas atranda mus puikiai papuoštame kabarete. Vyrai pasirėdę uodeguotais, moteriškės pusnuogės. Vyno stiklinės tuštinamos viena po kitai. Šlikščių šokių ir jiems pritaikintos muzikos trenksmas daužo pragarą vartus. Niekur nesimato Protavimo; makaulės, kurios globoja žmogaus smegenyną, dabar jos atrodo tuščios. Spręsdamas iš besilinksminančių veidų, tartum, kad tai čia jų gyvenimo pradžia ir buvimas be galo.

Atėjo čia ir mūsų Jaunikaitis lydintas Patyrimo. Linksmybė priima juos atvirose rankose. Jaunikaitis, indomaudamas, klausia Patyrimo nuomonės kas link Link-

smybės. Gavo atsakymą, kad: "Linksmybė yra tai dėmė ant staltiesės nuo praeitos nakties palieto vyno; tai sniego pluoštelis, krintantis į jures. Linksmybė yra tai gabalėlis silpno rausvumo, kurį nusileidžianti saulė paliko vienam numirti tarp šaltų, pilkų debesų. Linksmybė neturi supratimo apie Skausmą ir Nuliudimą, kurie visuomet seka jos pėdomis. Dievas sutvėrė Linksmybę nekaltą, bet žmonija padarė ją tokia, kokia ji yra šiandieną."

Toks Patyrimo atsakymas Jaunikaičiui yra nesuprantamu, jam vis-vien Linksmybė atrodo pilnoje gražybėje ir nekaltybėje. Retai kada Jaunikaitis pažvelgia į šaltą, šiurkšnią ir nuogą Teisybę, visuomet jisai stengėsi ją pridengti Vilties blizgučiais—savo darbu prigaudinėjo patysai save.

Jaunikaitis čia liko supažindintas su Mada, Išdidumu ir kitais besilinksminančiais. Linksmybė pasiūlo jam stiklą vyno. Po abejonės ir klausinėjimų, jisai paima ir ištuština. Protaujantis žmogus girdi atbalsį triukšmingo Pragare staugimo ir kitokiu budu išreiškiančių velnišką džiausmą.

Dabar Jaunikaitis liko supažindintas su Prašmata ir Gražybe. Prakalbėjęs Jaunikaičiui su Gražybe, tuoj jų tarpan įsispraudė Apgavystė, girdama Gražybę, bet nususukus, peikia Jaunikaičiui Gražybę ir nurodo jos defektus.

Jaunikaitis susipažino su Apkalbėjimu. Pastaroji pripasakojo jam biaurius ir nebutus daiktus apie Gražybę ir prašo niekam nesakyti, kad ji tą pasakojo. Jaunikaitis klausia Patyrimo, kas tas sutvėrimas? Gavo atsakymą, kad tai Apkalbėjimas, kurios kalbai protingas žmogus yra kurčias. Tai yra gyvatė Draugiškumo Darže, kurios nuodai visuomet yra labai pavojingi Nekaltybei. Jaunikaičio galva nusviro ant krutinės. Jisai dabar pamatė, kad prie tokios mažos linksmumo dalies yra primaišyta tiek daug įvairių blogumų. Prisiminė jam Meilė.

Tuo tarpu Linksmybė kalbasi su Turtu. Turtas—senas žmogus—skundžiasi, kad jau ne viskas jam taip atrodo, kaip kad budavo pirmiaus, nors ir dabar jisai mato Linksmybę, bet kada mėgina paimiti ją į savo rankas, tuomet Linksmybės vien

šešėlis telieka; gėlės, kurios puošė Sma gumų Taką ir kurios tiek daug malonumų pridudavo, dabar jos vysta jojo akyse, nežiurint, kad jisai pila auksą ant jų šaknų...

Patyrimas perstato Turtui Jaunikaitį. Jaunikaičio vardas priminė Turtui jo niekingai praleistus laikus; dabar Turtas pamatė priežastį tokių permainų. Laikuose, kada jisai vaikščiojo Jaunikaičio kojomis, kaip tuomet jam viskas atrodė kitaip. Tuomet viskas buvo pilnoje gyvybėje. Bet dabar?... Dabar tarsi tas viskas pridengta ledine skraistimi ir nepermatomi rankai jau baigia užgaubti. O kaip Turtas norėtų, kad vėl jam tas viskas sugrižtų; atiduotų jisai viską už vieną jaunystės valandą. Bet Patyrimas jam sako, kad "kaip negalima su pinigais perkelti žvaigždės iš vienos padangės vietos į kitą, kaip jisai aukso galybe negali sustabdyti pasaulį ir pastumėti jį atgal,—tai kur kas labiau negalima sugražinti, nei ant mažos valandėlės, jo niekingai sunaikintą jaunystę."

Turtas nuliūsta. Ambicija silpnu balsu šaukia Jaunikaitį, bet jisai negirdi, nors Patyrimas ir atkreipė jo dėmesį. Ambicija besipinančiom kojom nueina šalin. Ambicija žuvo...

Atėjo Girtuoklystė—moteriškė laukiniu žvilgsniu ir beprotišku juoku. Patyrimas supažindina ją su Jaunikaičiu. Patyrimas pakviečia Turtą prie stalo, sakydamas, kad čia randasi moteriškė, kuri gali išvaikyti jo nuliudimus. Bet Turtas gerai pažįsta tą moteriškę. Jaunikaitis jau apygirtis, pamėgdžioja Turtą—meta pinigų į visas puses. Girtuoklystė pasivadiną Jaunikaitį prie šalies. Linksmybė nueina su Turtu.

Ateina Geidulys—labai dailus sutvėrimas—ir viliojančiom pragariškom akim žiuri į Jaunikaitį, kalbėdamas: "Jaunikaiti, mano siela dega, aš trokštu tave sudėginti džiaugsmo liepsnoje." Jaunikaitis stumia nuo savęs Girtuoklystę ir mėgina eiti prie Geidulio. Patyrimas persergsti, kad "tai yra nuodinga melodija, kuria Vylius-Žaltys naudojasi mirties šokyje." Geiduliui beimant Jaunikaičiui už rankos, tuo tarpu jisai staigu atsipeikėja, ant valandėlės sulaiko kvėpavimą, prisimena jam Meilė, likusi dailiame sode. Dabar

mato ją verkiančią ir ilgėsio kankinamą; prisiminė jam paskutinis atsisveikinimas... jos linkėjimai... jo prižadai... Ta atmintis pervėrė jo širdį; atstumė nuo savės Geidu-

lį ir grįžta prie Girtuoklystės, tikėdamasis čia užslopinti savo skausmus.

(Bus daugiau).

Tautos Fondo Reikalai.

TAUTOS FONDO SKYRIAMS APLINKRAŠTIS.

Lapkritis, 1917.
Nudirbtas Darbas.

Tautos Fondo darbas—rinkti aukas ir siųsti jas įstaigoms, kurios rupinasi gelbėti Lietuvą nuo bado ir sugrąžinti jai neprigulmybę. Tos įstaigos taip daug darbo nudirbs, kaip daug gaus piniginės paramos. Be pinigų jos Lietuvai duonos nepristatys, nei laisvės jai nesugrąžins. Tad jų darbas priguli nuo mūsų aukų. Kod daugiau sudėsime aukų, tuod daugiau brolių-lietuvių išgelbėsime nuo bado mirties ir tuogeriau pasirupinsime sutrupinti vergijos pančius, kurie spaudžia mūsų brangią Tėvynę.

Aprašymui, kiek Tautos Fondas surinko aukų ir kam jas suvartojo, daug žodžių nereikia. Skaitlinės geriau už žodžius tiesą pasako. Jos nei peikia, nei giria, o tik pasako, kaip yra. Tai lai skaitlinės parodo ir Tautos Fondo darbus:

Iki lapkričio 1 d., 1917, Tautos Fondas surinko \$105,978.04. Tie pinigai skirstoti į 4 dalis: 1) šelpimo fondas; 2) laisvės fondas, 3) lėšų fondas ir 4) geležinis kapitalas.

Šelpimo fondan eina 70 nuoš. visų reguliarių aukų. Laisvės fondui tenka 20 nuoš. reguliarių aukų, o geležiniame kapitale lieka 10 nuoš.

St. Šimkaus surinktos aukos \$3,957.34 ir Šv. Tėvo Lietuvai skirtos dienos aukos \$20,290.79 priskirtos vien šelpimo fondan; iš jų nei centas neina nei laisvės fondan, nei geležinin kapitalan.

Lėšų fondas susidaro iš nuošimčių, pinigų už parduotus ženklelius ir knygas. Iš lėšų fondo užsilaiko Centro Raštinė, apmokamos kelionės į seimus, spaudinami atsišaukimai ir aplinkraščiai.

Šelpimo fondan inplaukė \$79,302.99; nukentėjusiems del karės gelbėti išleista \$76,744.97, tad lieka \$2,558.02.

Laisvės fondan inplaukė \$15,291.82, Lietuvos laisvės reikalais išleista \$12,863.27, tad lieka \$2,428.55.

Lėšų fondan inplaukė \$3,812.32, išleista \$2,146.72, tad lieka \$1,665.60.

Geležiniame kapitale yra \$7,570.91.

Tad kiek išteklius surinktų pinigų nešė, tiek mūsų įstaigos galėjo dirbti Tautos darbą: gelbėti badaujančius ir rupintis Lietuvos neprigulmybe.

Dirbkime ir toliaus.

Mūsų tautai išsiristi iš dabartinės nelaimės ir tverti laimę ateičiai reikalinga daug kantrybės, pasiryžimo, diržingumo. Kančios ir persekiojimai—diržingumo mokykla. Tą mokyklą ne nuo šiandien lietuviai lanko. Nemanymė, broliai, kad dabartinės karės nelaimė yra didžiausia. Ne. Mūsų prabočiai matė ir didesnių vargų. Nuo to laiko kada pirmasis kryžiuotis ir kardininkas atsibaladojo mūsų šventon Lietuvon, per 200 metų mūsų tėvynėje pragaras nesiliovė: gaisrais švituravo dangus, kraujais raudonavo žemė. Bet nebus Tautai naudos iš to, kad minėsime išvargtus vargus ar apverksime šių laikų nelaimę. Ne kalbos apie Tautos vargus ir nelaimes mums reikalingos; mums reikia darbo ir pasiryžimo neapleisti Lietuvos, iki paskutinio lašelio jėgų gelbėti savo Tautą.

Ne visi supranta savo tautines ir krikščioniškas priedermes. Kad Lietuvai reikia duonos, tai beveik visi atjaučia. Kad Lietuva turi būti laisva ir neprigulminga, tai dar daugelis nenumano ir pyksta, kam Tautos Fondas skiria 20 nuoš. laisvės rei-

kalams. O Lietuva šaukiasi prie mūsų: "duokite duonos ir laisvės!"

Taip, mes turime rupinties ir Tautos laisve. Už Lietuvos liuosybę ir čielybę amžiais mūsų prabočiai kraują liejo, galvas dėjo. Kristus už nuskriaustą tiesą ir nuodėmės pažemintą žmonių ant kryžiaus mirė. Visi geriausiai žmonijos sunys smerkė ir smerks nedorybę ir priespaudą.

Broliai, mūsų Lietuva erškėčiais apvainikuota. Mums Augščiausiasis Viešpats pavedė erškėčių vainiką nuimti ir garbe apvainikuoti šventąją Lietuvos žemelę. Bukime dori krikščionys ir pildykime savo priedermes. Rinkime Lietuvai aukas visais dorais būdais.

Kas po kiek galime, apsidėkime mėnesinėmis duoklėmis ir mokėkime jas iki karės galo.

Rengkime Tautos Fondui bazarus arba fėrus, lioterijas ir t. p.

Pasilinksminimuose vakaruose uždirbtų pinigų dalį skirkime Tautos Fondan.

Pirkime ir pardavinėkime Tautos Fondo išleistas knygas.

Steigkime, kur nėra, Tautos Fondo skyrius, didinkime esančius.

Visur prisiminkime, kad Lietuva turi būti laisva ir neprigulminga.

Darykime visa tai, kas tik mažintų dabartinę Lietuvos nelaimę.

Bet, svarbiausia, niekada neužmirškime, kad tik kantrybe, išverme savo tikslą pasieksime. Diržingumas išgelbėjo mūsų Tautą senovėje. Tas pats diržingumas ir mūsų darbus pergale apvainikuos.

Tad prie pergalės! Dabar, tuojaus, neatidėliokime. Priešo kirvis kerta Tautos šaknis. Šventvagiai išplėšė Lietuvos teises, pavergė ją.

Vyrai! nedarykime Lietuvai gėdos. Krikščionys! neduokime, kad šaltieji kapai ne laiku prarytų gyvastis nekaltų žmonių.

Lietuviai! dirbkime, kad paliuosuoti iš vergijos mus mylimą šalį.

Ištesėkime savo pasiryžime!

Pirmininkas **Kun. J. Jakaitis.**
Sekretorius **Kazys Pakštas.**

KALĖDŲ DOVANA.

Artinasi Kalėdos. Prasadės kalbos apie dovanas pažįstamiems, draugams, giminėms. Toms dovanoms labai retas pinigų gailėsis. Visi jas pirsks. Mat, toks jau paprotis geraširdingumui išreikšti.

Susipratę lietuviai savo privatinės linksmybės dalį visados atiduoda viešioms Tautos reikalams. Kas skaito laikraščius, tai dažnai mato pagarsinta, kad toks-irtoks patrijotų burelis, besilinksmindamas vestuvėse, krikštynose ar kitokiose pramogose, sumeta šiek-tiek ir Tautos gyvybei palaikyti, laisvei sugrąžinti.

Tad gerbiamoji visuomenė teiks nerustauti, jei čia iškeliamas dar vienas sumanymas...

Ateis Kalėdų šventė. Šventė didi ir iškilminga. Ją švęs visas krikščionių pasaulis. Visi prisimins Dieviškąjį Mokytoją, Pasaulio Išganytoją. Su didžia pagarba žmonija lenks galvą prieš savo Atpirkėją, kaip jau lenkė per šimtus metų. Garbins gyvos sielos mirties pergalėtoją, gyvybės skelbėją. Daugelis prakilnių širdžių atkartos pasiketinimą dorai gyventi, kovoti su nedorybe, priespauda ir mirtimi. Daugelio dvasia atsinaujins, ingaus pajėgos drąsiai ir tvirtai kariauti už silpnesnius ir jų teises, kaip tai savo pavyzdžiu parodė Kristus, į žemę nužengęs.

O mes, lietuviai-krikščionys?! Kur mes kreipsime savo sielą savo Viešpaties šventėje? Kokį krikščionišką darbą mes pirmyn pastumsime?

Tarp armotų griausmų, į dumais, tarsi debesimis, aptemusį dangų šaukia krauju raudona Lietuvos žemė: "Viešpatie, paliuosok mus iš Egipto vergijos!"

Sutremptos tautos laukia Ramybės Kunigaikščio. Gi ramybės nebus, kol an' prispaustųjų tautų žvangės sunkus vergijos retėžiai!

Lietuva buvo laisva ir neprigulminga. Jos vaikams laisvės spinduliai triško iš akių. Bet atėjo klastingi ir nuožmūs priešai ir papildė didžią šventvagystę: išplėšė Tautai valią, ant jos pečių uždėjo biaurios vergijos jungą. Ir šiandien Močiutė-Lietuva šaukia savo vaikelius, po platų jį pasaulį išblaškytus, kad jie sutrupintų vergijos pančius, patrijotizmo ugnimi juos sudegintų.

Paliuosuokime Lietuvą, sugražinkime jai neprigulmybę, o bus padarytas didžiai krikščioniškas darbas: dar viena šventvagystė bus nuplauta nuo žemės veido.

Nuskriaustam pagelba—Kristaus palaimintas darbas. Darykime tą darbą mīnėdami Kristaus šventę, o Kristus laimins Lietuvą ir mus.

Tad atgal prie sumanymo. Kad gražiai paminėjus šių metų šv. Kalėdas ir atlikus naudingą Tautai darbą, Tautos Fondas kviečia visus geros valios lietuvius paaukoti bent 5 dolerius Tautos Fondan Lietuvos laisvės reikalams.

Pirmesniais laikais buvo sudaryti Kalėdų fondai, užsibriežiant tam tikras sumas, su tam tikra auka ir aukotojų skaičiumi. Ar tai perdidelės aukos reikalaujama buvo, ar ganėtinai domos į Kalėdinius fondus atkreipta nebuvo, bet pasekmės ne tokios buvo, kokių tikėtasi. Kviečiant į šių metų Kalėdinį Fondą aukoti, neužsibriežta tam tikrą sumą sudary-

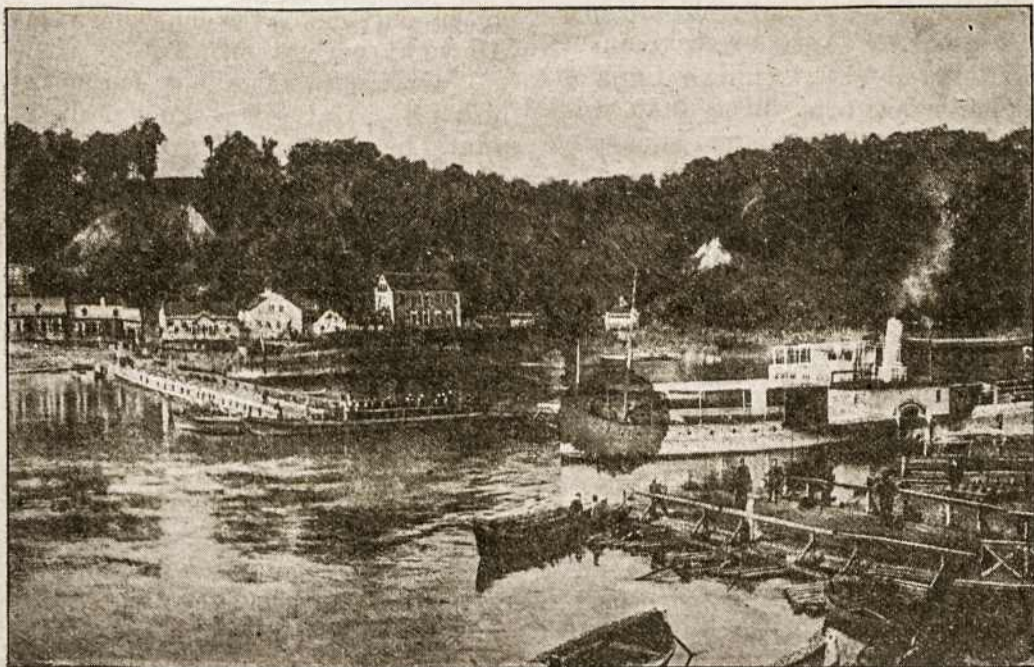
ti. Tik prašoma, kad auka būtų nemažiau 5 dolerių ar tiek sykių po penkius dolerius, kiek kurio išteklius pavelijs ir duosnumas Lietuvos atliuosavimui skatina.

Visos Kalėdinis Fondan aukos bus specialiai per laikraščius kvituojamos, aukotojų vardus skelbiant. Visos aukos bus skiriamos Lietuvos Laisvės reikalams, nebent aukotojas kitokį aukos suvartojimo norą išreikštų.

Ši atsišaukimą leidžiant, jau yra nemaža asmenų, su auka pribuvusių. Tikėties reikia, kad apie Kalėdinį Fondą išgirdę Amerikos lietuviuose atsiras daugelis, kurie netik su auka paskubės, bet virs liuosnoriais aukų rinkėjais, į išganingą Lietuvos darbą ragintojais.

Lietuva mummyse, Amerikos lietuviuose, viltį deda. Mes savo Močiutės neužvilsime ir garbės vainiku savo Tautą papuošime. Lietuvai Kalėdoms suteikime dovaną, jos kančių ir garbės vertą.

K. Pakštas, T. F. Sekretorius

“Kur banguoja Nemunėlis”...

Dėdės Laiškai.

(Parašė kunigas savo seserėnui).
Sulietuvino BENDRUTIS.

II. RELIGIJA.

Tvirčiausios valios bei didžiausio proto žmonės pasaulyje, tai buvo šventieji.

Pavyzdingas gyvenimas, tai dviguba geradarybė.

Nėra mažmožio tame, kas Dievo garbei yra daroma.

MIELAS JONUTI:—

Vakarykščiame laiške minėjau du dalykus, kuriuodu suteikė mintį šios dienos rašymui. Vienas jų sutilpo tokiaime privedime: "Pradėk nuo paprasčiausio dalyko — rytmetį' atsikelk paskirtoje valandoje. Atsibudęs laiko veltui neleisk. Pergalėk save: nebeužmigk iš naujo. Antraip sukant, pradėk dieną pergale. Tokiu būdu išauklėsi valią". Antrasis privedimas buvo toks: "Atsibudęs iš miego tuojaus paauskauk prasidedančią dieną tavo Sutvertojui, lai pirmi momentai buna Jo garbei."

Aš visada buvau tos nuomonės, kad jaunimui, besistengiančiam pasaulyje pasižymėti, užvis labiausiai reikalingas valios išauklėjimas. Geriausias mokslas apie valios auklėjimą yra religijos srityje. Laimingiausi, tvirčiausios valios bei sveikiausio proto žmonės pasaulyje, tai buvo šventieji. Daug yra nekanonizuotų šventųjų, delto, kad daugelis jų pirmiaus išmoko paslėpti savo šventumą nuo pasaulio akių. Tie tiktai šventieji yra kanonizuoti, tai yra užrašyti šventųjų knygoje, kurių šventumą pasaulis sužinojo. Geriausias budas sekti šventuosius, tai pradėti šventumo takelį visų didžiausioje slaptybėje. Slėpkis nuo pasaulio akių, kaip išmanydamas. Nors, tiesa, ir augščiausias autoritetas draudžia slėpti mūsų šviesą; antraip sakant, mes privalome duoti gerą pavyzdį kitiems. Bet šventas žmogus neturi apie tai rupintis. Juo labiausiai jis

stengsis paslėpti savo šviesą, juo greičiausiai jo geras pavyzdys bus pastebėtas ir susilauks pasekimo. Geras pavyzdys ne išgarsaus maldų kalbėjimo paeina. Atsimenu, senai, kada dar buvau choristu senoje katedroje, atėidavo ten tulas kaimietis, kurio maldos balsas visada girdėdavosi visoje bažnyčioje. Vaikas tąsyk buvau, ir tiek tesuprazdamas, manydavau, kad tasai žmogus tai jau tik turėjo būti doras, prakilnus. Vėliau sužinojau, kad jo buta truputį keisto, tai ir visas jo "šventumas." Suauge žmonės visada atskiria šventumą nuo nudavimo. Ir tu nepoilgo pastebėsi, kaip didžiūma žmonių neužsitiki tokiam kaimynui, kurio religija yra vien ant jojo lupų.

Valios auklėjimas reikia pradėti nuo mažų dalykų. Nėra mažmožio tame, kas Dievo garbei yra daroma.

Gerai pradėtą dieną lengva gerai ir užbaigti. Gal reikės kuomet ir pasiskubinti, bet, įsitėmyk, tavo malda neužims daug laiko. O jeigu ingysi paprotį ją apieisti, tai ne vien jos dvasiškąjį pelną prarasi, bet kartu prarasi ir tąją naudą, kurią butumei apturėjęs iš valios išauklėjimo. Tu prarasi ir tąjį mažytį nusižeminimo aktelį, kuris begalo yra reigalingas tam, kad tave paskirtoje vietoje pastatyti ir išstvermingai anoje užlaikyti. Tu taip-pat prarasi tąją spėką, kuri tave palāiko prie darbo, kada tu ištikrųjų nenori dirbti. Tu veikiai suklupsi pirmame žingsnyje ant kelio, vedančio prie to neapriboto dalyko, kurį žmonija vadina **Pasisekimas**. Tavo rytmetinė silpnybė Dievo akyvaizdoje vargins visą dieną, kuomet reikės stovėti akyvaizdoje žmonių. Ir ištiesų, jeigu neįstengei padaryti to mažo dalykėlio tavo Sutvertojui, kaip-gi gali pasitikėti savo spėkomis nuveikti ką naudingo žemiškuoju žvilgsniu. Gal pastebėjai, mielas Jonuti, kad pasaulis religijos neapkenčia. Bet aš pasakysiu ir kitą nuostabų dalyką.

Tame pačiame pasaulyje yra **žmonių**, kurie daro niekšystes vardan tos religijos. Kaip jie apsigarsina, kaip jie persistato geriausiais religijos rėmėjais bei pasekėjais tam, kad po jos priedanga padaryti intekmę savo amate arba politikoje. Nors tokios rūšies dalykai kartais skverbiasi religijos parodon, bet jie, anaipol, nėra religiški.

Grįždamas atgal jaunystės dienosna, aš gerai atsimenu tulą dviejų asmenų šeimyną: vyro ir moters, kurių vardų ir iki šiai dienai nežinau. Tasai vyras bei jo moteris didesnę įspūdį į mane padarydavo už kitus asmenis didžioje katedros parapijoje, kur ateidavo gubernatorius, teisdariai bei kiti augšti asmenys bei turčiai. Šiuodu-gi nebuvo milijonieriais, nei augštais valdininkais. Vyras buvo gan švarus, tiesus, dailaus veido ir labai tylus. Jo moteris išrodė tinkama jo draugė. Tai viskas, ką galiu apie išvaizdą pasakyti. Juodu kas sekmadienis tą pačią valandą užimdavo vietas bažnyčioje arti mano tėvo sėdynės. Matydavau juodu kas mėnuo einant prie šventų sakramentų. Matydavau juodu įvairiuose susirinkimuose ir jeigu jie ten dalyvaudavo, visuomet jausdavosi rimtumas, pasekmingumas, o kada jų nebudavo, susirinkimai tuomi nepasižymėdavo.

Ir štai kas privertė manyti, kad tuodu asmeniu ištikro buvo žymiausiu didžioje katedros parapijoje? Šiaip imant, kaip du atskiru asmeniu, jiedu nebuvo svarbesniu už kitus. Bet kolektyviškoje prasmėje juodu buvo visų-svarbiausiu. Parapija ar draugija nepriklauso nuo keleto intekmingų turtuolių, bet nuo daugelio asmenų, kurie yra panašūs į tuodu — švarūs, dori, ištikimi kiekviename reikale ir savo pareigose. Jiedu atstovaudavo pageidaujama draugijai žmonių rūši. Toliau, visa Bažnyčia, po Dievo, priklauso nuo tokių žmonių; visa tauta, visa šalis, sakyčiau, ir visas regimas pasaulis priklauso nuo tokių žmonių.

Anądien skaičiau knygą apie Meksiką, kurią parašė tula poni, ilgą laiką Meksikos mieste gyvenusi. Skaitydamas, apsisistojau pasvarstyti du patėmijimu. Vienas patėmijimas buvo Generolo Huertos, kuris šiaip išsireiškė: "Meksika yra panaši ilgam kirminui, kurio visa gyvastis tel-

pa galvoje. Gi aš esu galva." O antras buvo pačios veikalo rašytojos išsireiškimas, kuri sako: "Kaip toji tauta gali pasekmingai gyvuoti, kuri priklauso nuo galutinybių?"

Generolas klydo, knygos autorė tiesą pasakė. Nei viena tauta nepriklauso vien nuo savo galvos, bet ir nuo širdies bei skilvio, kadangi iš skilvio paeina spēka, kuri maitina smegenis, gi širdis duoda maistą kraujui tekančiam po visą kūną. Tokie asmenys, kuriais pirmiaus gerėjausi, yra širdis bei skilvis ne vien tiktai atskiros tautos, bet lyginai ir visos žmonijos.

Kada atletas išeina linktynių bėgti, du svarbiausiu įrankiu jis turi: raumenis bei kvapo užturėjimą. Ilgą laiką jis tyliai darbavosi, mėgino ingyti tuodu, jojo rolei taip reikalingu, dalyku. Bet, pradėjęs bėgti, jis pamiršta savo mėginimus, savo lavinimąsi. Jam tąsyk jau nebėra reikalo apie tai mąstyti. Panašiai atsitinka, mielas Jonuti, ir su religija. Dalykas yra tame, kad mes privalome taip elgties, kaip religiškasis mūsų išauklėjimas išmokino. Tąsyk kiekvienas žinos, kad mes esame gerai išmokinti, nors ir nesisakytumėme, kuomi esą.

Pavyzdingas gyvenimas yra dviguba geradarybė. Palaima jam pačiam ir kitiems. Ne tie yra religijos nešėjai, palai-kytojai, kurie gražius pamokslus sako žodžiu, bet tie, kurie tuos pačius gražius pamokslus sako kasdieniniu gyvenimu.

Liudna rašyti šį laišką, nes prisieina atitraukti brangias laiko valandas nuo skaitymo apie tragišką valandą Meksikoje, apie kurią augščiaus kalbėjau. Toji apysaka, tai yra apysaka tautos, kurios vadai užmiršo Dievą, kurios galiunai manė, kad jiems Dievo jau nebereikia, nes jie tikėjo, kad religija reikalinga tiktai moterims, o vyrai ir šiaip perdaug tvirti. Ir štai žvaigždė jų šalies likimo skęsta kraujo tvane! Tas pats bus ir su mumis, mielas Jonuti, jeigu mūsų jaunimas, tie mūsų brangios tautos žiedai, besiantį prie pilnametystės, pertrauks tą rišelį, kurs jungia juos su Dievu, jei pames **Religija!** Vienas senovės imperatorius yra pasakęs: "Jeigu tiesa liktų prašalinta iš pasaulio, paskučiausia vietą rastų karalių širdyse." Tasai imperatorius klydo taip išsireikšdamas. Tiesos paskučiausioji vie-

ta butų ten, kur turi būti — širdyse teisingų vargdienių žmonių. Neklystu sakdamas, kad jeigu religija liktų prašalinta iš šios mūsų šalies, tai paskutinė ir tvirčiausia josios viltis būtų širdyse katalikų vyrų! Kuomet katalikų vyrija pameta religiją, tuomet visa tauta nesugražinamai žūsta.

Pastebėsi, kad šių laikų jaunimas yra linkęs kitus pajuokti. Neretai tą patirsi, kada reikės valią auklėti, atmetant tāsias kitų pajuokimo mintis. Niekšų gyvenime prisieis sutikti. Jeigu turėtumei didžios vertės perlą, be abejonės, brangintumei jį be galo. Bet tu turi brang-akmenį, kuris

yra ir už perlą brangesnis. Todėl dabok jį labiau, negu kokią kitą brangenybę. Tikybai daugiau apeina anas neapribotas pasisekimas, negu apie tai įsivaizdini, nes pasisekimas nėra tas, ką žmonės pasisekimu vadina, bet veikiaus yra tas, kas Dievui patinka.

Religija ir sulyg jos mokslo gyvenimas, tai parankiausias gyvenimo budas. Tai reiškia ištikimybę mažuose dalykuose; stengimasis kiekvieną uždavinį gerai atlikti, nors jis būtų ir mažiausias.

Tokie maži dalykai iškelia žmogų dorėje ir prakilniais darbais papuošia.

(Bus daugiau.)

Tautos Rumą Statykime ant Tvirtų Pamatų.

Iš Dievo apreikštų tiesų žinome, kad žmogus susideda iš maraus kuno ir nemarios dvasios.

Žmogaus dvasia ir skiria jį nuo visų kitų sutvėrimų, kaip tai: nuo gyvulių, bei nuo kiekvienos gyvos ir negyvos materijos, neturinčios dvasios. Dvasia augština žmogų, padaro jį augštesniu už materijali pasaulį; jis yra tobuliausias sutvėrimas ant žemės; jis materijalinio pasaulio karalius, turys protą, liuosą valią ir sąžinę, ko neturi kitokia materija.

Toliau, žmogaus marusis kunas, palaikymui gyvybės ir stiprumo, reikalauja materijalio maisto. Dvasia ir-gi reikalauja maisto, tik ne tokio, kaip kunas. Kuno maistas yra duona, pienas, mėsa, daržovės ir kitokie valgiai; dvasios-gi maistas — tai dvasiškas ryšys su Dievu. Ta ryšį, jungiantį žmogų su Dievu, vadiname religija.

Dažnai atsitinka, kad žmogus nusilpsta kuniškai ir dvasiškai. Tada kuno sustiprinimui ima geresnį maistą, nes juo kunas geriau maitinamas, tuo didesnė gyvybė ir stiprumas jame atsiranda. Lyginai, kada žmogus yra dvasiškai silpnas, reiškia, kad jo dvasia reikalauja pagelbos — dvasiško peno, kuriuo yra religija. Užtat dvasios stiprinimui reikalinga religija, kuri žmogų tobulina ir artina su

Augščiausiaja Esiybe. Žmogus be religijos yra dvasiškai miręs, paskendęs tamsybėse. Pažvelgkime į laikus prieš Kristų. Kokia žmonija tada buvo. Pavyzdžiui, paimkime Sodomos ir Gomoros gadyne. Žmonijos tarpe buvo didžiausias sugedimas, nupuolimas, sužvėrėjimas. Žmonija buvo nupuolus ligi žemiausio laipsnio.

Atėjo Kristus. Jis atgaivino religiją ir žmoniją prikėlė. Kristaus mokslo, Jo apreikštų tiesų, jokie mintytojai negali apgalvoti, garsiausių mokslinčių protai paskęsta ir ištirpsta tose tiesose. Žmonija, sekdamą tų tiesų, pakilo iš nupuolimo, išėjo iš tamsybių, purvų bei nedorybių, kuriose buvo paskendus. Pradėjo žengti šviesos ir teisybės keliu. Religija kelia ir palaiko žmoguje visa, kas yra tobula, prakilnu ir gera. Išplėšk iš žmogaus širdies religiją, o jos vietą pavaduok materija, tada neberekalingi bus jam įstatymai, nes materija neturi nei proto, nei valios, nei sąžinės. Žmonės, netekę tikėjimo ir persisunkę materijalizmo dvasia, smukdina tikrąją kultūrą, kelia anarchijas, kruvinas revoliucijas, terorus, naikina žmoniją ir gramzdina ją į tamsybių, purvų ir vargų bedugnę. Tatai bedievių didžiausias tikslas! Jiems nereikalingas dėsnys: daryk gera, šalinkis blogo. Jie nenori pažinti ir suprasti Dievo prisakymų ir sulyg jų

elgties. Nėra pas juos meilės artimo. Šiandien Europa nestenėtų ir nedejuotų baisioje karėje, kuri tiek vargų ir nelaimių padarė nekaltiems žmonėms, jei valdonai ir jų kampanijos būtų užlaikę Dievo prisakymus, būtų branginę Jo tiesas.

Religija svarbiausias veiksnys, kaip atskiro žmogaus, taip ir visos žmonijos gyvenime.

Bet pažvelgkime į Amerikos lietuvių visuomenę ir pamėginkime suprasti, kodėl tas veiksnys iš jos tarpo stumiamas užpakalin. Kodėl neišgalime tvirtai atsispirti prieš netikėjimą — materializmą, kuris begraudamas mūsų širdis, pavergia ir dvasią? Tur but delto, kad mes neperdaug išmanome apie religiją. Mes silpnutėliai prieš materializmo sunus. Užtenka menkiausio digtelėjimo, jau ir spiriamės atgal. Visas mūsų religijos mokslas, tai savaitiniai pamokslai, kurie neilgai užsilieka širdyse, delto, kad tie pamokslai daugiau atsiliepia į jausmus, negu į protą, o jausmams nuslugus, ir tikėjimas atšala. Vadovaujamės daugiau jausmais, kaip protu, delto neturime gero supratimo, nepažįstame religijos gilesnės reikšmės. Šitaip stovėdami religijos dalykuose, ar-gi

galime nuginkluoti bedievius, užtvėnkinti jų pragaištingas pastangas. Visų-pirma patys turime apsisąrvoti giliu supratimu religijos mokslo, tik tada stoti į pergalejimo kovą.

Paduosiu čia kelis budus bei šaltinius, kaip galima apsišviesti religijos dalykuose.

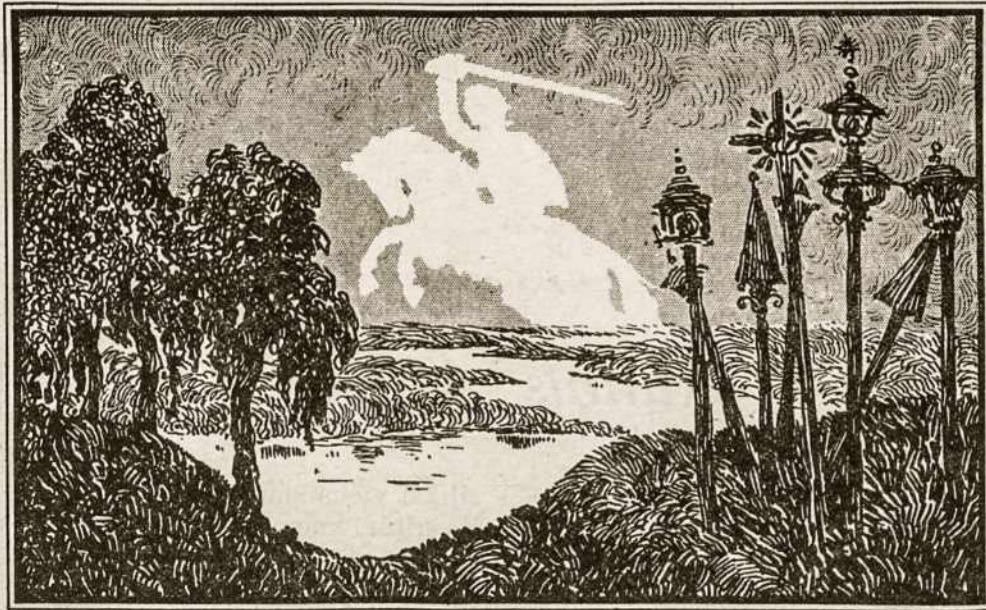
Vienas budas: rengti apologetiškas paskaitas, kalbas, ir laikyti įvairias moksliskas pamokas. Apie šį dalyką turėtų rūpintis religijos atstovai, kurių priedermė šviesti žmonės ir domiai kreipti akį į religijos mokslą.

Skaitydami katalikišką literatūrą, knygas ir laikraščius, pasisemsime dvasiai maisto ir sustiprinsime ją.

Kultūros darbui reikalingi tvirti pamatai, be kurių jokie rumai negali ilgai stovėti. Tuo pamatu yra religija ir ant jos privalome statyti savo kultūros rumą, nes kur religijos dirva neapleista, ten ir kultura sveika, augštai pakilusi. Tą mums rodo praeities ir dabarties istorija.

Todel turime rūpintis, kad tas visų-svarbiausias žmonijos kultūros ir pažangos veiksnys—religija—pas mus nebutų užmirštas.

J. B. Bakšta.

A. ŽMUIDZINAVIČIUS

VISION LITHUANIENNE

Lietuva svajonėse.

JAUNIMUI.

Paduokie sparnus mums, jaunime!
Kad vėl mes, išnaujo užgimę,
Per digliais išklotus takus
Galėtume sekt idealą.

☉ ☉ ☉

Kol širdys žmonių neatšala,
Kol juos dar vilioja dangus,
Kol dar nesurembėjo protas,
Jie myli mintis išsvajotas
Ir tiki į saldžius sapnus:-
Tu čia jiems ir duoki sparnus!

☉ ☉ ☉

Mechanikas medžiagą žino
Ir sutveria tvirtą mašiną.
Bet jeigu energija žlugs,
Iš jo pastangų nebus nieko,
Paliks mašina jo be vieko,
Nėvienas nekrustels ratuks!
Spėka tik gyvybę gamina.
Ji judina tvirtą mašiną,
Pirmyn ji gyvenimą varo
Ir protą naudingą padaro.

☉ ☉ ☉

Jaunime! tautos tu spėka!
Prikelk ją galinga ranka!
Pagerbk tautos išmintį seną,
Senieji lai dirba tau plena,
Lai tavę globoja tėvai,
Paklusnas buk jiems, kaip buvai.
Bet pajėgas savo statykie,
Parodyk galybę nors syki,
Darbuoties rimtai pasirįzk,
Pradėjes jau vagą, negrižk!
Spėkas, kaip iš ilgo šautuvo,

Paleisk, kad matytų visi,
Kad elektra tavo nežuvo
Ir dar nenumiręs esi!

☉ ☉ ☉

Kareivis, kurs buvo karėj
Ir turi pakinkyje kulka,
Nenori jau grįžti į pulką.
O jeigu sugrįžti turėj",
Labai atsargiai kovoj elgias.
Šuviai jam tik baimę gamin',
Nebnori jau eiti pirmyn,-
Jam tik giltinės rupi dalgis...

☉ ☉ ☉

Ir tas, kurs gyvenimo žygi,
Pastumė prie karsto artyn,
Kurį jau karionė nelygi
Parblokdavo tankiai žemyn;
Kurs vos tik padaro skaitlinę,
Ar duonos rytojui užteks:-
Manai gal, kad jojo krutinę
Šventoji ugnis dar uždegs?
Jaunime! tu to nežinai!
Nes jaunu vis buti manai.
O reik tau žinot, kad jaunystė
Jau nebesugrįš niekados.
Gėlė, kuri baigia suvysti,
Jau nebeatgauna spalvos...

☉ ☉ ☉

Paduokie sparnus mums, jaunime!
Kad vėl mes, išnaujo užgimę,
Keliautume prie idealo,
Kol mūsų širdis neatšalo!

J. K.

Paskutinis Akordas.

—Sunau mano, suneli, ar-gi tu miegi?
O, kaip tu išblyškęs, sunykęs, kaip tu žiu-
ri į mane... Gal ir Viešpats Jėzus taip žiu-
rėjo į savo Motiną, mirdamas ant kry-
žiaus...

—Aš jau niekad daugiau neatsikelsiu,
jau niekad nebegrišiu... ir tu, mamyte, pa-

siliksi viena šiame pasaulyje... Eisi pasau-
lin kitur, kuomet aš iš čia išeisiu, o mano
smuika pateks į kitų rankas... Gal kas ki-
tas gros kitaip, nes aš negalėjau, negalė-
jau...

—Ką tu kalbi, suneli? Ant ko tu skun-
diesi?...

—Palauk, močiute, aš girdžiu, lyg kas groja...

—Tai vėjas taip panašiai...

—Sss... dabar aiškiai jau girdžiu...

—O, Dievo Motina!... Kas tau matosi... Ką-gi aš viena gelbėsiu šioje šalčioje žiemos naktyje...

—A, a... Kokia tai muzika, kokio muzika...

—Joneli, Joneli, nežiurėk taip, ar negirdi manes, sunau, savo seną motiną?

—Motiną? tiesa, tai tu mamyte... Ar čia niekas nebuvo?

—Tu labai sergi, sunau, tau matosi akyse kas nors.

—O kas ten lauke taip užia?...

—Tai vėjas daužosi...

—Tas šlamėjimas?...

—Tai medžių sudžiuvę lapai plazda į langą...

—Vėjas... sudžiuvę lapai... žiema... Ar labai šalta lauke?

—Oi labai, suneli, labai...

—O tau, mamyte, ar labai šalta?

—Taip, nes sena esu...

—Padėk savo ranką ant mano galvos...

Ot, taip gerai... Ar, mamyte, mylėjai savo sunelį?

—Kodel nieko nesakai, mamyte?

—Nes matai, kad negaliu sakyti... kuri-gi motina nemyli savo vaiko?

—Bet ar taip labai, ar labai?...

Ooo..., koks mano kelias buvo ilgas, o koks tuščias, be medžių, be saulės ir gėlių... Ir jį jau perėjau...

—O ką-gi aš veiksiu?

—Palauk, pamėginsiu, gal ir galėsiu?

—Ką tu nori daryti?

—Gal ir galėsiu dabar...

Norėjo atsikelti savo spėkomis, bet negalėjo pasijudinti.

—Prigelbėk man, mamyte, prilaikyk savo sunų...

—Galva tau linksta, silpnas esi, o akys, kaip žvaigždės mirkčioja...

—Gera man, gera taip sėdėti...

Paduok man smuiką... nes man rodo, kad dabar išgausiu iš jos giesmę, kokios dar niekad negalėjau groti. Jaučiu savyje spėkas ir galybę...

—O, Viešpatie brangiausias!...

—Tylėk, mamyte, tylėk...

Ir paėmė į sudžiuvusius pirštus paduotą smuiką, glauzdamas ją prie liesos

krutinės ir sunkiai atsidusęs patraukė smičėla stygas... pradėjo groti.

Iš karto tyliai, lyg su baime plaukė balsai, bet grojikas kiekvieną valandą sėmė sau naujas spėkas. Rankos kas-kart smarkiau pradėjo dirbti, iš akių triško šviesa, sudžiuvęs veidas paraudonavo, ant kaktos, pridengtos ilgais plaukais, išsoko melsvos gyslos, prakaito lašai apdengė visą veidą, o jis vis grojo... Rodėsi, kad visą savo gyvastį, visas spėkas sunkia į tą smuiką; kad jo širdis plyšta ir verkia; kad traukia viską į kruvą, ką galima butu tik suprasti, visą pluoštą skausmų nori inpin-ti į giesmę; atjausti platybę jurių ir links-mumą smagaus gyvenimo nori išdainuoti; nori išgroti ir meilę, krutinėje atgijusią ir tuos balsus, kurie iš ano pasaulio atsi-mušė jo sieloje; norėjo atiduoti ir tuos jausmus, pagimdytus pavasario saulutės, audrų ir griausmų, norėjo atiduoti tą iš-kilmę, tą sunaus meilę, kokią jautė širdy-je akyvaizdoje tylaus ir nekalto Avinėlio sodžius bažnytėlėje.

Bet neišteko spėkų...

Prabilo stygos motinos balsu, kuomet ji kudikį į šaltą kapą laidoja, veidas sustingo skausme, akis užgeso, o krutinę draskė karštinės drebulys. Grojikas sudrėbėjo ir puolė ant pagalvio išleisdamas iš rankų smuiką ir pradėjo tyliai verk-ti.

Ant sienos pamažu geso lamputė, per langelį ir blogai uždarytas duris spraudėsi į grintelę šaltas vėjas ir smulkus pluošte-liai sniego.

Pasidarė tamsu, užviešpatavo tyla.

Prie gulinčio be jausmo grojiko pri-siartino nuostabiai gražus asmuo. Augš-tas ir smulkus rodėsi, ir plaukė oru. Vei-das atsimušė spinduliuose, o iš akių plau-kė neapsakomas gerumas ir meilė.

Prisiartino tyliai, be jokio šlamėjimo ir pasilenkė ant gulinčio. Padėjo rankas ant kaktos, rankas baltas, kaip lelijos, ir išžiūrėjo į jo veidą, kuriame žymėjosi bes-pėkė desperacija ir neišpasakytas skaus-mas. Pradėjo lengvai glostyti ilgus plau-kus ir šypsojo neapsakomu gerumu.

—Sunau mano, vargše, sunau nelaimin-gas...

Gulinčiojo kunas kruptelėjo.

—Mylimiausias kudiki, šnabzdėjo pasi-lenkusi ant jo veido, paskiaus ištraukęs savo rankas padėjo jas ant smuikos, palie-

tė stygas, iš kurių pasklijo skambėjimas.

Ligonis pravėrė akis, bet po valandėlės ir vėl užmerkė.

Ir vėl pribuvusio pirštai sujudėjo palengva.

Pajudintos stygos sudrebėjo taip tyliai, lyg griaudų aniolų balsai.

Tečiau ligonis išgirdo tą judėjimą jo numylėto instrumento, plačiai atvėręs akis žiūrėjo nustebintas ir klausėsi, ar vėl neatsilieps tas kėrėjantis balsas, kurs prikėlė jį ir sulaikė kelionėje jo vėlę.

—Atėjau, nes mane šaukei, nes savo kentėjimuose mane minėjai, atėjau tave raminti, kad apleidžiant tuos slenkščius, pažintum savo motiną...

—Motiną?... prašnabzdėjo išžiūrėdamas į ją.

Jinai lengvai palenkė galvą...

—Taip, esu tavo motina, nes tavo vėlė

per mane atėjo pasaulin ir aš ją nuvesiu prie mūsų Tėvo... Aš esu toji giesmė, kurios tu negalėjai išgiedoti, nors ir jautei ją...

Šiandien esu prie tavęs... Migk, mažyti, migk...

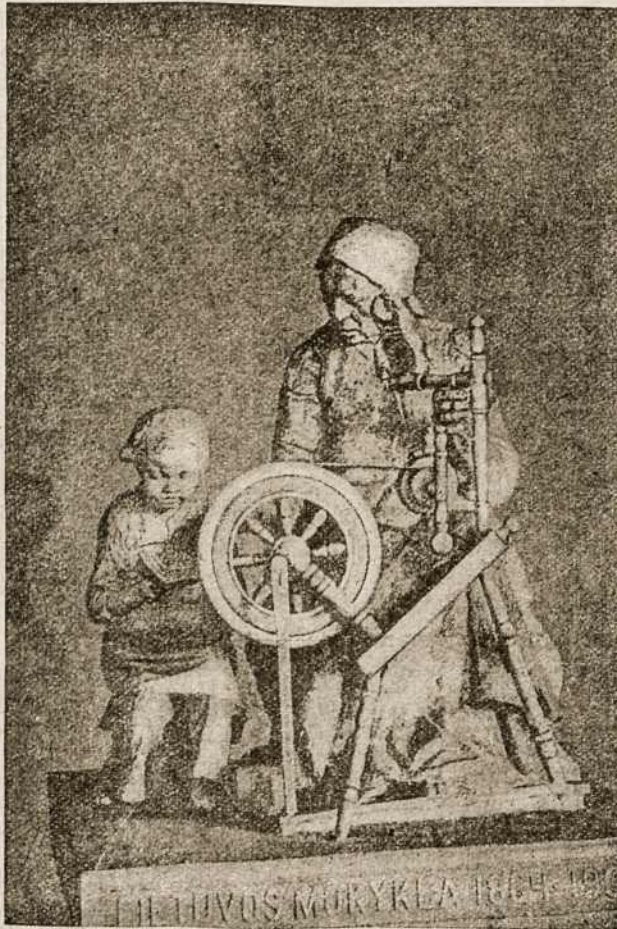
Ir vėl padėjus rankas ant smuikos, palietė stygas; ištraukė iš jų melodiją, imančią pradžią nemarumo šaltinyje.

Veidas mirštančiojo išsilygino, išgrąžėjo, nusiramino, pasirodė begalinės laimės šypsa...

Dar kartą viena ranka palietė gulinčio kaktą, o kitos pirštais pabraukė stygas, kurios it aštrių plienu perkirstos, be jausmo nuo medžio nusviro.

Į langą plazdeno sudžiuvę lapai, blaškomi šalto rudens vėjo.

Vertė **L. BAGDŽIUNIUTĖ.**

(Tai LIETUVŲ MOTINOS PAMINKLAS, kurį pastatė lietuvių dailininkas Petras Rimša, už jos neapkainojamą nuopelną tautai

— už vedimą "lietuvių mokyklos" per tuos keturesdešimt (nuo 1864 ligi 1904) tamsiausių ir sunkiausių mūsų tautos metų).

Viešas Laiškas Vyčių Kuopoms.

Visi žinote, kad Cent. Sekretorius ir C. Iždininkas turi užtektinai darbo. Užbaigę dienos darbą, turi praleisti visą liuosą laiką atsakinėdami į visokius organizacijos reikaluose laiškus.

Todel prašome kuopų mums pagelbėti.

Tos kuopos, kurios užvilkt savo mokesčius, prašom koveikiausia užsimokėti. Kitaip, busime priversti visiems parašyti priminimo laiškus. Kurie užsimokėsit, sutaupinsite mums daug to brangaus laiko.

Su tikra pagarba,

A. E. PETRAUSKAITĖ,
Centro Iždininkė.

Karininko Balsas.

Gerbiamoji "Vyčio" redakcija.

Turiu ištarti Jums nuoširdžiai ačių už siuntinį "Vyčio," kurio aš taip buvau išsiilgęs. Labai pageidaučia, kad siuntinėtumėte ir toliau, nors nežinau kokia kaina bus del Vyčio kareivio. (Andai buvome pranešę, kad Vyčiams kareiviams organas bus siunčiamas visur ir visada, nepaisant apie mokesčius, tegul tik jie atsišaukia, paduodami adresą. "Vyčio" red.).

O dabar suteiksiu kelis žodžius apie lietuvius kareivius, jų buvį ir pasielgimą. Čia yra 22 šimtai gatavų budinkų, kurių ilgis siekia apie 140 pėdų ir visi dviem augštais. Į kiekvieną telpa nemažas burys kareivių ir retai kuriam nėra lietuvių. Turėdamas laiko lankausi į kitas "kazar-mes" pažiūrėti ir ištiesių lietuvius visai lengva surasti. Lietuviai kareiviai savo tarpe vartoja prigimtą kalbą. Čion vietiniams kareiviams yra pagaminti vakariniai kliubai. Štai ateina lietuviai kareiviai ir pradeda kalbėti lietuviškai. Kiti išgirdę prieina ir tokiu budu susipažįstame ir susitelkiame.

Vieną vakarą panašiai susiejome apie penkiolika ir sumanėme sutverti lietuvių chorą. Ateityje sumanymas gal ir įvyks.

Daug ką turėčiau rašyti, bet laikas neleidžia. Esu pasirijęs praplatinti katalikų spaudą tarpe lietuvių kareivių.

Su augšta pagarba,

A. V. VELIČKIS,
AYER, MASS.

Naujos knygos.

Lietuvių Darbininkų Kalendorius. Išleido L. D. S. "Darbininko" spauda, So. Boston, Mass. Kaina 25c.

Gana pamatyti vieną-kitą Lietuvių Darb. Sągų spaudos leidinį, nenoroms imi manyti, kad jai, minėta Sąjungai, platinimas naudingos katalikų spaudos labai rupi. Duoti stambų krovinių dvasios maisto, gražių, brangių popierių ir padėti prieinamą kainą, gali tik tie, kurie nesiskaito su pasipelnymu, bet augščiausia stato idėja.

Dabar išleistas L. Darb. Sąjungos 1918 metams Kalendorius vertas mažiausia du kartu tiek, kiek jam yra padėta kaina. Raštais, jų indomumu ir svarba lietuvių visuomenei, ypač darbininkų luomui, dailia popiera ir sutvarkymu, užsitarnauja vietos pas kiekvieną lietuvių kataliką. Vietoj įvairių šiukšlelių, kurias lietuviai ligšiol su pamėgimu pirkdavo, tegul nusiperka minėtą Kalendorių, o ten ras daugko pasimokimui ir visokių reikalingiausių dalykų.

The Lithuanian Booster. No. 6 už lapkričio mėnesį. Puslapių 32. Turinys: 1. For Freedom; 2. Tragedy; 3. As one; 4. German View; 5. Why; High Hands; 6. Lithuanian Program; 7. A Wolf (Čia pavadinta Vilku toji nauja lenkų organizacija "Sarmatia," apie kurią "Vytyje" jau minėjome. Paašškinta, kad "Sarmatia" lietuvių kalboje turi prasmę sarmatos (gėdos) ir nurodžius tos organizacijos tikslus, autorius pritaiko jai atsaką: Shame, Shame. Šitaip reiktų visiems lietuviams atsakyti į lenkų negražias pastangas. "Vyčio" red.); 8. Restless life; 9. Chancer of Lithuania; 10. Memories; 11. Resolute; 12. pagarsinimai. Be to, prieš tekstą yra Lietuvos žemlapis, parodantis ją istorinėse ir etnografinėse ribose.

ATSAKĖ.

Vaikas sugrižo iš upės išsimaudęs. Tėvas jo klausia:

— Ar daug upėje vandens?

— Ugi kaip atsiguli, tai ligi paties pilvo,

— atsakė vaikas.

L. VYČIŲ NEW YORK'O IR NEW JERSEY'S VALSTIJŲ APSKRIČIO AŠTUONTOJO SUVAŽIAVIMO PROTOKOLAS.

Lietuvos Vyčių New York'o ir New Jersey's Valstijų Apskričio 8-tasis susivažiavimas įvyko nedėlioį, spalį 7 d. 1917 m. Karalienės Aniolų par. svetainėje, Brooklyn, N. Y.

Susirinkimą atidarė pirm. B. Lauraitis 3:00 val. po piet, malda.

Protokolas pereito susivažiavimo vienbalsiai priimta.

KONGRESO RENGIMO KOMISIJOS RAPORTAS.

Išduoda p. M. Milukas. Išduoda žodžių raštu. Buvę daug vargo surengime Kongreso, bet Kongresas ir Paroda pasekmingai pavyko.

Kongreso įrengimo finansinė atskaita:

INEIGOS:

Nuo vakaro (Operetė "Silvia")	\$189.50
" vakarienės	143.50
" parodos	13.65
" bufeto	6.00
Paskola 5 kuopų (41-mos, 44-tos, 49-tos, 12-tos)	50.00
Viso	\$402.65

IŠLAIDOS:

Vakaras (Operetė "Silvia")	\$192.60
Vakarienė	188.05
Expresas ir ap.	11.27
Ženkleliai	21.25
Salė	20.00
Viso	\$433.17
Deficitas	\$30.52

VAKARIENĖS ATSKAITA:

Inėjo:

Iš kalno parduota bilietų už	\$122.00
Prie durų	21.50
Viso	\$143.50

Išėjo:

Vakarienė	\$175.80
Muzikantams	7.00
Spauda (užkvietimai, tikietai)	5.25
Viso	\$188.05
Deficitas	\$44.55

KONGRESO IR PARODOS ATSKAITA:

Už parodą prie durų	\$13.65
Iš bufeto	6.00
Viso	\$19.65

Išėjo:

Parodos daiktų expresas	\$6.02
Salės parėdymas ir maži siuntiniai	5.25
Kongreso ženkleliai	21.25
Kun. Petkui už salę	20.00

Viso	\$52.52
Deficito	\$32.87

Visas Kongreso įrengimo bilas nutarta užmokėti iš Apskričio išdo. Kalbant apie budus padengimo lėšų, nutarta rengti vakarus apskričio vardu. Vakarai bus Newark'e ir Brooklyn'e. Newark'o kuopa bus kviečiama statyti veikalą Brooklyn'e, o Brooklyn'o — Newark'e. Įrengti vakarus išrinkta 6-šių asmenų komisija: V. Ben daravičius, V. Pukas, p-lė V. Abraičiūtė, J. Abromavičius, B. Lauraitis, J. Klapatauskas.

Pranešta apie p. A. Kvedaro pasielgimą ir tame atsitikime išnešta tokia rezoliucija:

"L. Vyčių N. Y. ir N. J. Apskričio 8-me susivažiavime išnešta rezoliucija p. A. Kvedarui. A. Kvedaras buvo apsiėmęs mokinti ope- retę "Silvija" L. Vyčių 5-am Kongresui be jokio atlyginimo, bet gavęs pinigų atlyginti muzikos profesoriui, neužmokėjo jų, bet pasi- laikė sau. L. Vyčių N. Y. ir N. J. Apskričio 8-tas susivažiavimas, laikytas spalį 7 d., 1917 m., už tokį pasielgimą, išneša papeikimą".

Rezoliucija priimta ir nutarta paskelbti or- gane "Vytyje".

Kas link Parodos, pranešta, kad kai-ku- riems asmenims, pridavusiems parodon daik- tus, neužmokėta siuntimo lėšos. Nutarta, kad Kongreso Rengiamoji Komisija lėšas visiems apmokėtų.

Paašškėjo, kad Parodos Komisija dar ne užbaigė savo pareigų, nepaskirščius ir nepas- kelbus dovanų ir jas laimėjusių. Nutarta pa- reikalauti iš Komisijos pilno raporto. P-lei Okiutei su kitais komisijos nariais pavesta šis klausimas ištirti.

Organizatoriai C. E. Paulonis ir D. Ru- painis, reportuodami pažymėjo, dirbę, kiek ga- lėję. Raportai priimta.

J. Abromavičius praneša — suorganiga- vęs Bloomfield'e N. J. naują L. Vyčių kuopą. J. Kivyta nuo organizatoriaus pareigų atsisa- kė.

Išnešta pageidavimas, kad Vyčių kuopos daugiau domos atkreiptų ir bendrą veikimą, kad viena kitą remtų. Patartina, kad Vyčių kuopos, užmanę regti vakarą, praneštų laikra- čiuose, o kitų kuopų priedermė remti, o ne rengti kartu.

Inešta pageidavimas, kad Vyčiai atjaustų šelpimo reikalą ir kad Vyčiai pavieniais rašy- tūsi prie Am. Liet. Rymo K. Federacijos.

Pageidaujama, kad visos Vyčių kuopos prisidėtų prie rengimo Spaudos Savaičių su- lyg V-jo L. Vyčių Kongreso nutarimo.

Išnešta pageidavimas sekantį Apskričio su- sivažiavimą daryti su programu, kurį parupins vietinė kuopa, kur susivažiavimas atsibuna. Nutarta sekantį susiv. laikyti Harrison, N. J., laiką paskelbs valdyba.

Susivažiavimas uždaryta 7:30 v. vak., malda.

C. E. Paulonis, rašt.

KAS JAUNIMO VEIKIAMA

DETROIT, MICH.

Vietinė Lietuvos Vyčių 79 kuopa veikia. Nežiurint, kad lietuviai gyvena išsisklaidę po visą miestą, bet jei ką daro, rengia, kaip mergelės, taip jaunikaiciai nesigaili kašto, vargo, važinėjimo gatvėkariais, kad tik darbas išeitų pasekmingai.

Didžiausia padėka priklauso A. Aleksandravičiui ir K. Gerveliui už veikimą, nes iš jų pradžia eina. Katalikų jaunimui pradėjus veikti, visi tautos išgamos labai nusigando. Nekiek jų čia yra, o ir tie patys nyksta. Mat, bijo teisybės ir šviesos.

Šaroko Zuikelis.

NEW HAVEN, CONN.

Keliaujant, dažnai pasitaiko lietuvių kolonijose apsisototi ilgesniam laikui. Taip ir į šį miestą atvykęs, turėjau progą susipažinti su jaunimu.

Spalių 21 d. Lietuvos Vyčiai įrengė vakarą. Pirmiausia gerb. kun. V. Karkauskas trumpoje kalboje perstatė vakaro vedėją— p. Mačiulaitį. Vedėjas paaiškino programo turinį. Uždangai pasikėlus, pamatėme burelį jaunimo — Vyčių Chorą, kuris, vadovaujant vietiniam varg. p. I. Šiauriui, dainavo Vyčių Hymną, "Oi ant kalno liepelė" ir kitas Dainas, ypač Vyčių Hymną, palydėjo garsus rankų plojimas. Eiles "Lietuvos Vytis" pasakė maža mergaitė M. Karčiauskaitė. P-lė R. Jankevičiūtė deklemavo eiles "Paskutinė". Solo "Kur bakužė samanota" labai puikiai dainavo p-lė J. Kelneriūtė. Deklamavo p-lė Baranauskiūtė. Karnetu solo atliko V. Arštikis. "Girtuoklio dainą" išpildė p. A. Diržis. Ant pabaigos vaidinta trumpas veikalėlis "Bajorė".

Aplamai imant, visi dalyvavusieji programe užduotis atliko gerai. Iš vakaro programo publika gavo gerų pavyzdžių. Be to, tą vakarą išplatinta daug naudingos literatūros.

Publikos buvo daug ir tvarka graži.

Vietiniai Vyčiai veiklūs. Tik gaila, kad randasi tokių, kurie nors užjaučia Vyčių idėjoms, bet nepriiguli. Teisinasi, aplinkybės neleidžia lankyties. Visam lietuvių jaunimui reiktų dėties Vyčių organizacijon ir kartu darbuoties labui mūsų tautos.

Mažiukas Vincukas.

ROCKFORD, ILL.

Lapkričio 4 d. atsibuvo L. V. 83 kp. susirinkimas. Prie kuopos prisirašė šeši nauji nariai. Kai kurie jų persikėlė iš kitų kp. Linksma matyti kuopos augimas. Ir jei nebutų užsigauliojimų narių tarpe, kurie budami mažais, nori pasirodyti milžiniais ir kad viskas būtų daroma pagal jų noro.

Tos priežasties dėlei, kaip augimas, taip ir veikimas silpnai apsireiškia. Vieni prisirašo, kiti atsisako.

Išdavus knygii knygyno raportą, pasirodė, kad jau daug knygų yra suaukota. Daugiausia knygų aukavo kun. Taškunas.

Nutarta mokyties naują veikalą. Sutvarkymui išrinkta komitetas.

Senas Vytis.

ROSELAND, ILL.

Rugsėjo 9 d. Lietuvos Vyčių 8-ta kuopos nariai surengė vakarą su programu ir šokiais. Pelnas buvo užmanyta paskirti vietinės L. Vyčių kuopos naudai, bet įvykus nesusipratimų, vakaro rengėjai sumanė pelną atiduoti L. Vyčių organui "Vyčiui".

Taigi ir prisiunčiame \$20.00, butent, viso vakaro pelną.

Šie nariai dalyvavo ir rėmė šį vakarą: (čia seka 21 asmens parašas. "Vyčio" red.)

Prierašas: Roselando L. Vyčių 8-tos kuopos nariai minėto vakaro \$20.00 auką Centruir jau pridavė. Žymi organui parama. Ačiū!
"Vyčio" Red.

BROOKLYN, N. Y.

Spalių 18 d. L. Vyčių 41-ma kp. laikė susirinkimą. Į pirmininko vietą išrinkta A. Snieckus, rašt. — V. Barzdaitis.

Nutarta statyti scenon 5 aktų dramą — "Valkatą" lapkr. (Nov.) 24 d., 1917 (Mc Caddin Hall Brooklyn, N. Y.). Tą vakarą pribus "Raseinių Magdė", kuri, sako, moka daug naujų juokų.

Lapė.

DETROIT, MICH.

Spalių 31 d. L. Vyčių 79-ta kuopa laikė savaitinį susirinkimą su programu. Susirinkimą atidarė vice-pirm. P. J. Gervelis. Deklemavo p. Stankevičius. Paskui mokinančią kalbą pasakė p. A. Aleksandravičius, nurodęs, kaip jaunimas turi veikti, kad būtų nauda ir jaunimui ir tautai.

Mūsų Vyčiai gerai gyvuoja.

F. G. Vyčių žiedelis.

CLEVELAND, OHIO.

Katalikų Sp. Komisijos vakaras.

Lapkričio 3 d. Kat. Sp. Komisija surengė agitatyvišką vakarėlį su programu iš prakalbų, perstatymelio, eilučių ir balalaika skambinimo. Programas publikai patiko. Kalbėjo A. Z. Visminas, M. Ruseckas ir Staseliunas. "Čigonės Atsilankymas" atliko p-lės O. Matu-

laičiūtė" (Čigonės rolėje), K. Zagurskiūtė (Rozalijos rolėje). Iš veikalėlio publika gardžiai pasijuokė. Deklamavo p-lė A. Kužmauskiūtė. Galop J. Šeštoka balalaika klausytojus tiek patenkino kad nenorėjo nuo estrados paleisti. Nemažai knygų parduota ir laikraščių užrašyta.

Vyčių susirinkimas.

Lapkričio 5 d. L. Vyčių 25 kp. laikė susirinkimą. Išrinkta komisija suradimui kelio, kaip Vyčių kuopą iš chora pagerinus. J. Poviloniui nutarta užrašyti "Darbininką" pusei metų. Daugiausia kalbėta apie rengiamą Vyčių vakarą lapkričio 25 d. Statoma "Mirga" — 4 aktų drama; bus ir solų, eilučių, skrajojanti krasa su trimis dovanomis, kurias paaukavo patys Vyčiai: Žitkevičius — lietsargį (\$5.00 vertės), p-lė Id. Černiūtė — paduškaitę. A. Žaliaduonis ir M. J. Šimonis — "Garsą" metams. Vyčių kuopai J. Čeriauka paaukavo \$6.00. Prie kuopos prisirašė 7 nariai. Nutarta laikyti "extra" susirinkimą apsvarstymui kuopos bėgančių reikalų.

Š—s.

Redakcijos Atsakai.

Roselandiečiams. Korespondenciją žymiai sutrumpiname, nes gerokai nusenuosi.

Lietuviui. Žinutė labai nuseno — atidedame į šalį. Duokite naujasnių dalykų.

Ir-gi Vyčiai. Kitas korespondentas apie tą patį anksčiau parašė.

B.....s. Tilps sekančiame numeryje. Lauksime ir daugiau.

LIETUVOS ŽEMĖS BANKO REIKALUOSE.

Lietuvos Žemės Bankas surinktų pinigų cash turi: doleriais 38,000 ir rubliais (cash arba kontraktais) 62,000.

Pasižadėjimai siekia per šimtą tukstančių dolerių. Pinigai nuolat plaukia.

Besididinant Lietuvos Žemės Banko kapitalui, tuli nariai vis labiau pradėjo per laiškus klausinėti, ar pinigai gerai bankoj turimi vardais sudėti ir apsaugoti, ar banko knygos yra tvarkoje vedamos ir t. p.

Mes dar sykį pranešame, kad Lietuvos Žemės Banko pinigai yra sudėti trimi vardais New Yorke banke "Guaranty Trust Co." Kad be pritarimo ir be parašo visų trijų narių tie pinigai iš banko jokia būdu negali būti išimti, kad mirus nariui jo sukcesoriai tų pinigų negali reikalauti, kad knygos yra vedamos kuogeriausiai.

Bet kad turėti visišką brolių lietuvių užsitikėjimą, mes, komiteto nariai, kurių vardu pinigai yra sudėti, 30 dieną rugpjūčio turėjome New Yorke susirinkimą, kuriame nutarėme priimti į komitetą du nusimanančių bankinį dalyką trustees'u, kuriuodu gyven-

damu arti New Yorke, galėtų kartas nuo karto banko stovį patikrinti, peržiūrėti, kaip sudėti pinigai, perreviduotų kartas nuo karto banko knygas ir nariam ir visuomenei praneštų, kaip banko dalykai stovi.

Tais trustees'ais yra kun. N. Petkus (Brooklyn, N. Y.) ir advokatas George Matulevich (810 Broad st., Newark, N. J.).

Pasitikėdami, kad matant, kaip viskas aiškiai ir teisingai yra vedama, broliai-lietuviai ir sesers-lietuvės dar prielankiau ir noriau rašysis prie mūsų Banko,

Pasiliekame su dide pagarba,

R. W. Bush,

Kun. Tamas Žilinskas ir

Kun. Jonas Žilinskas

50 W. Sixth Street,

South Boston, Mass.

Katalikų Spaudos Savaitė tęsis nuo pradžios spalio ligi pradžios gruodžio. Ką veikiate jos nusisekimui?

IDOMIAUSIAS VAKARAS

Sekmadienyje, lapkričio 18 d., 1917 m.

C. S. P. S. svetainėje (1126-8 W. 18th Str.), Lietuvos Vyčių Chicagos Apskričio Dramatiškas Skyrius stato scenoje "Rutvilė"—penkių aktų istorišką dramą.

"Rutvilė" indomiausias ir įžymiausias lietuvių kalboje veikalas. Jis skleidžia mūsų tautos žilos galdynės laikus, parodo bočių dvasią, kovas su nuožmiais amžių priešais—kryžuočiais.

Pastatymui "Rutvilės" Ch. Apskričio Dramatiškas Skyrius surinko geras pajėgas. Veikalan ineina apie 50 veikiančių asmenų.

Toks veikalas ir Chicagai retenybė. Todel kas tik gyvas turėtų jį pamatyti.

Pradžia vaidinimo prasidės lygiai 4 VALANDĄ po pietų. Norintieji visą veikalą matyti, lai nepasivėluoja.

**LIETUVOS VYČIŲ CENTRO VALDY-
BOS ADRESAI:**

Dvasiškas vad.: kun. H. J. Vaičiūnas,
3230 Auburn ave., Chicago, Ill.

Pirmin.: J. Bučnis, 407 So. Paca st.,
Baltimore, Md.

Vice-pirmin.: Navickas, 85 New Park
ave., Hartford, Conn.

Raštin.: J. Aleksa, 14 Millbury st.,
Worcester, Mass.

Iždinin.: A. Petrauskaitė, 4 Congress
ave., Waterbury, Conn.

Iždo globėjai:

J. M. Dumčius, 199 Noble Lane, Wil-
kes Barre, Pa.

J. Vaitekunas, Hartford, Conn.

V. Varžinskaitė, 249 River st., Matta-
pan, Mass.

Literatiškoji komisija:

Dr. J. J. Bielskis, 3613 Fourteenth
St., Washington, D. C.

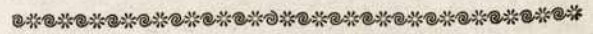
J. Bakšys, Athol, Mass.

J. Valančiūnas, Philadelphia, Pa.

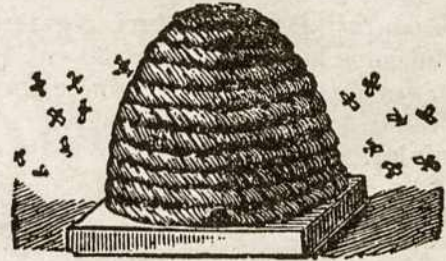
O. Rozmanskis, Donora, Pa.

J. V. Kovas, 21 Congress ave., Water-
bury, Conn.

Lietuviai biznieriai, garsinkitės "Vy-
tyje." Išrovavimas geras. "Vytis" tu-
ri tukstančius skaitytojų ir ilgai, arba ant
visados, pasilieka vartomas rankose.

TYRO MEDAUS

MEDAUS tyro galima gauti tie-
siog iš Michigano lietuviškos far-
mos. Maži orderiai po 25c. svaras. Di-
desniais užsakymais — pigiau.

M. VALENČIUS

P. O. Box 96

HART, MICHIGAN

Didžiausia**Krautuvė****Lietuviška****Chicagoje**

Užlaikome laikrodžius ir laikrodėlius, auk-
sinius žiedus, šliubinius ir deimentinius, muzi-
kas, gramofonus lietuviškais rekordais, koncer-
tinas, ant kurių gali groti ir nemokantis viso-
kiaus šokius: armonikas rusiškas ir prusines,
importuotas ir taip jau rusiškas balalaikas ir
gitaras. Taipgi vargonų pardavimas.

Taipgi taisome laikrodžius, laikrodėlius, vi-
sokius muzikališkus instrumentus ir revolverius.
Savo darbą gvarantuojame. Musų kainos ant
visko žemesnės, negu kitur. Gyvenantis už Chi-
cago orderius galite siųsti per laiškus.

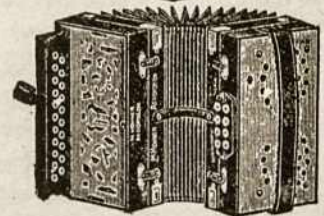
STEPONAS KAZLAWSKI

4632 S. ASHLAND AVE., CHICAGO, ILL.

TELEPHONE DROVER 7309

4632 S. Ashland Ave.,

CHICAGO, ILL.

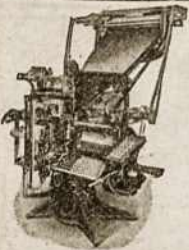
Lietuvos Vyčių Taupymo ir Skolinimo Bendrovė

Mūsų bendrovė skolina pinigus savo nariams, idant pagelbėjus nusipirkti arba pasiranduoti namus, ir padeda nariams sutaupinti pinigus. Ši bendrovė yra regulieriškai peržiurima per valdžią (State of Illinois). Šita bendrovė moka daugiau procentų ant taupinamų pinigų, negu kokia kita Banka. Jeigu nori, kad tavo pinigai būtų geroje vietoje padėti, tai pradėk būti jos nariu.

Pastaroji Bendrovė turi regulieriškus susirinkimus kas pamedėlis 7:30 val. vakare Šv. Jurgio parapijos svetainėje, kambarys No. 1, arba reikale kreipkitės pas raštininką:

P. BALTUTIS,
3261 So. Halsted St., Chicago, Ill.

Jums Visiems Reikalinga

Intertype mašina
del rinkimo rai-
ščių.

Nes kiekvienas skaitote knygas, o jas beskaitant nuplyšta, jeigu yra be viršų, o kai su viršais, tai ilgiau laiko

Mes apdarome visokias — senas ir naujas knygas, taip kaip Tamstos reikalausite. Taipogi turime įrengę NAUJĄ SPAUSTUVĘ sulyg

vėliausios mados mašinomis. Ir atliekame įvairiausių spaudos darbus, kaip tai: knygas, laikraščius, konstitucijas, programus, laiškus ir visokių-visokiausių pasakelbimus, kokių tik kas reikalauja.

Užtai, gerbiamieji Vyčiai, kada turėsite koki spaudos darbą arba knygų apdarymui, tai nepamirškite mūsų antrašo, o mes užtikriname, kad busite užganėdinti.

Su pagarba,

Kaulakiai Broliai, San.

THE LITHUANIAN PRINTING & BINDING HOUSE.

2214 West. 23rd Pl., Chicago, Ill.
Telephone Canal 107.

Nauja Knyga.

Vytė, Joanna Tamašauskaitė (Lakštutė), buvusi 24 kp., o dabar 60-tos kuopos narė, išleido knygutę savo rašytų eilių. Didelio formato, 64 puslapių, ant geros popieros, su pagražinimais. Kaina tik 25c (vienas kvoteris).

Gerbiamieji Vyčiai, paremkite praplatindami ją laike savo vakarų tuo sustiprinsite dvasią jaunos dainininkės.

Galima gauti pas pačią autorę:

720 N. Main St., Kewanee, Ill.

P. S. Imantiems kartu daugiau, nuleidžiama didelis nuošintis.

Vyčių Vėliavos.

Vyčių kuopos, norint kad būtų vieno da ir tikra vėliava, meldžiame su užsakytais kreipties prie mūsų. Mes, kaip Vyčiai, teisingai darbą atliksime. Vyčiams speciališkos kainos. Tap-pat išdirbame antspaudas, ženklelius, karunas, įvairioms organizacijoms.

Mūsų ilgų metų praktika visus užganėdins.

M. A. NORKUNAS,
340 So. Broadway, Lawrence, Mass.

“VYTIS”

Jaunimo dvisavaitinis laikraštis.

leidžia

Lietuvos Vyčiai.

PRENUMERATA:

Metams	\$1.50
Pusmečiui75
Pavienis numeris	10c.
I užrubežių metams	\$2.00

“VYTIS”

1800 W. 46th St.,

Chicago, Ill.

:o:—:o:

“VYTIS”

(The Knight)

Published twice a month by the
Lietuvos Vyčiai (Knights of Lithuania)
SUBSCRIPTION RATES:

Yearly	\$1.50
6 month75
To Foreign Countries yearly	\$2.00

Advertising rates on application. All communications must be addressed:

“VYTIS”

1800 W. 46th St.,

Chicago, Ill.